

A L M A N A C H

**LITERÁRNÍ KAVÁRNA
PLZEŇ**

2024 / 2025

Slovo úvodem	4
<i>I. kolo – Sexuálně motivované násilí</i>	9
Co je to láska Barbara Emelianová	10
Hlas volajícího na púšti Lucia Gloziková	18
Neposloucháš mě Katka Toncarová	24
Příliš mnoho otců Janka Barnoky	28
Lítost Dalibor Boubín	32
<i>II. kolo – Ve světě fantasy</i>	39
Velká odvěká Hůů-Đaa Oto Pešer	40
Vitamíny Lucia Gloziková	44
Karmínový králík, trdomyslný taškář a Nekonečnost Vladimíra Hirsh ...	48
Úspěch Dalibor Boubín	52
<i>III. kolo – Hledání vlastní identity</i>	59
Deníky duše aneb zápisky samoty Josefína Rozhoňová	60
Čekají nás hubené roky Janka Barnoky	64
Prostě takovej normálně nenormální rok... Filip Findura	70
<i>IV. kolo – Svatba jako příležitost</i>	75
Svatba jako příležitost Anna Bajerová	76
Svatba jako příležitost Thuy Hang Nguyen	78
Témata Literární kavárny 2025/2026	81
Odborná porota	82

Proč je vlastně důležité psát?

To byla první otázka, kterou jsem si položil, když jsem hledal důvod, proč by měla být Literární kavárna založena právě při DJKT. Odpověď je přitom velmi prostá. Každý z nás v sobě nosí množství emocí, názorů, nápadů i otázek, na které často zapomeneme odpovědět – sami sobě. Jsme zahlceni myšlenkovými „plevami“, kvůli nimž přehlízíme skutečná zrna – postoje, přesvědčení a autentické myšlenky.

Teprve když se zastavíme, posadíme se a začneme formulovat své myšlenky do vět, začínáme nacházet sami sebe. Poznáváme vlastní osobnost, její místo ve světě, a díky tomuto procesu můžeme vědomě rozvíjet to, kým jsme – směrem, který je pro nás vlastní a pravdivý.

To je pro mě **první krok** k sebepoznání. A právě proto má kreativní psaní smysl. Když žijeme v každodenním chaosu, často bez rozmyslu vykřikujeme své „líbí – nelíbí“, máme pocit, že známe svůj názor, a přitom ho nemáme. Letíme kupředu, zahlceni dojmy. Ale když si dopřejeme ten luxus zastavení – sednout si, vzít tužku a pokusit se v tom balastu najít podstatné – to zrno – dostáváme se k sobě. Zkoumáme, co si skutečně myslíme, jestli to je náš názor, nebo jen ozvěna okolí. A tím, že své myšlenky zapisujeme, se učíme je formulovat, třídit a vyjadřovat. Poznáváme svou osobnost, a tím i její možnosti.

Druhý krok se odehrává v prostoru divadla. Mohli bychom psát kdekoliv – v knihovně, ve škole, doma. Ale právě divadlo nabízí něco jedinečného: herce, interprety, kteří dokážou autorovi nastavit zrcadlo. Umějí upozornit, kdy text skutečně rezonuje, a kdy naopak uspává. Učí nás, jak s hotovým textem pracovat – jak ho interpretovat, jak mluvit, jak dýchat, jak směřovat k jasné myšlence a sdělení.

Třetí krok je radost – zkoušet svůj text přetavit v dramatickou formu. Zapsané myšlenky se začnou tvarovat do dialogu, do scénické situace. A najednou z autora vyrůstá i dramatik. Vzniká cesta od psaní k interpretaci, od přemýšlení ke komunikaci.

A právě takhle trojstupňová zkušenost – psát, slyšet, tvořit – je jádrem know-how divadla. A smyslem Literární kavárny.

doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.
ředitel DJKT

FOTO | MARTINA ROOT

/Almanach
Plzeň

Sexuálně motivované násilí

- *dramatický dialog* -

Tématem 1. kola bylo sexuálně motivované násilí zpracované formou dramatického dialogu. Inspirací byla činoherní inscenace Souhlas.

Podle počtu příspěvků bylo zřejmé, že téma i forma jsou lákavé pro mnoho autorů a tím pádem bylo z čeho vybírat. I to, že v juniorské kategorii se porotci shodli stejným vysokým počtem bodů hned u dvou textů, vypovídá o vyšší úrovni zaslaných příspěvků. Mnozí autoři zvolili zajímavá témata, netradičně zpracovaná (dialog s vlastní osobou, dialog se svědomím, dialog formou volného verše). Z většiny textů bylo zřejmé, o jak aktuální téma se mezi mladými lidmi jedná. Což je pro autory pozitivní fakt, pro reálný život právě naopak.

A osobní dovětek: pro mě, jako člověka narozeného v Československu, je velmi příjemné a radostné, že mohu číst i příspěvky ve slovenštině.

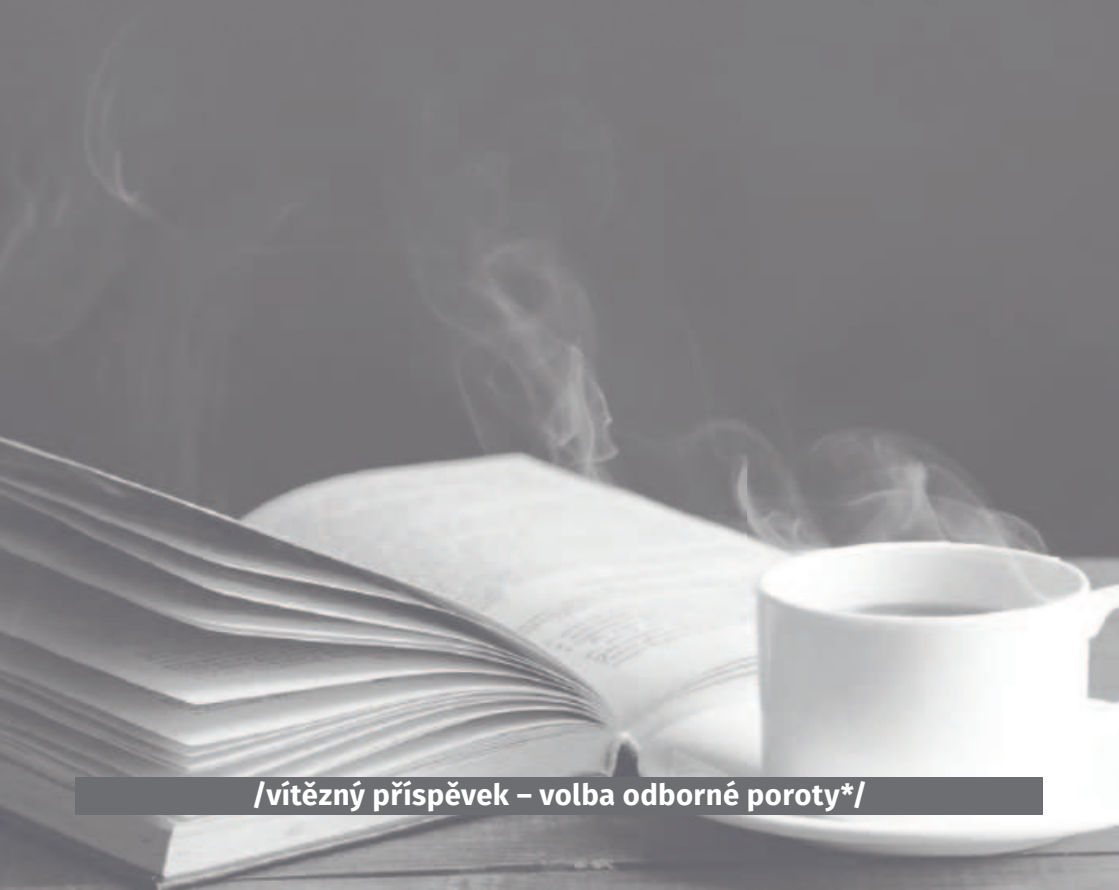
Apolena Veldová

- *inspirační zdroj* | **Souhlas** -

/I. kolo – kategorie junior/

Co je to láska

Barbara Emelianová

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty*/

Vzešlo. Napětí, jako zatracená pavučina, mě sevřelo, ale může se něco na tohle ubohém piedestalu vůbec srovnávat s nekonečnou, bezpodmínečnou láskou? Na tuto otázku nezbývá odpověď, stejně jako na mnohé další, ve kterých se jen matně rýsovaly obrysy té lásky, o které všichni mluví. Myšlenky se zamořovaly do klubka, jako nitě v absurdním šílenství, které nebylo možné rozplést. Snažila jsem se, hledala způsob, jak se donutit pochopit, co je to láska, a naučit své srdce milovat. Možná se mýlím. Lze vůbec někoho přinutit milovat? Je to realita nebo jen levná iluze, možná je to jen chytrý nástroj manipulace, vymyšlený těmi, kteří nás chtějí ovládat? Politiku do toho ale netahám, je všem známo, že zamilovanost zastíní vše.

Ležím v trávě. Klid a ticho. Sluneční paprsky procházejí mými vlasy. Tráva mi klouže mezi prsty. Cítím teplo. Slyším, jak mě volá otec. Slyším, jak volá. Slyším, jak vyslovuje mé jméno a nekřičí, nezlobí se, zdá se mi, že ke mně cítí lásku. Nebije mou matku, nebije mě. Sedá si vedle mě a začíná mě lechtat. Směji se. Výraz tváře mého otce se mění, jeho ruce hrubnou. Můj smích náhle přechází v pláč. Přesněji, slyším, jak pláču, ale necítím to, ze slaných kanálek neteče žádná slaná tekutina, ale cítím, jak mi oční bulvy skoro praskají silným napětím. Otcovy nehty strhávají mou jemnou dětskou kůži, není krve, jako bych se vyčerpala. Skořápka, která ze mě zbyla, živí naději na lásku. Nemá smysl doufat v její přítomnost, když tu nikdy nebyla.

Probudím se zpocená. Vlasy se mi lepí na čelo a já zoufale potřebuji kyslík. Vyjdu na balkon a zhluboka vdechnu čerstvý ranní vzduch. Venku je zima, konec podzimu, ale po sněhu zatím nejsou ani známky. Vráťím se do bytu a připravím si horkou kávu. Spěchám do práce. Moje starosti mě v tomhle městě nikdy neopouští.

„Dostojevskij?“ Zvedla jsem oči na kluka, který seděl naproti mně. Přisedl si na minulé zastávce. Jeho ruce byly červené zimou a na čele mu vystupovaly drobné kapičky potu. Zdálo se, že nestihl vlak. Proč si přisedl ke mně? Budu ignorovat podobné otázky, nemá cenu vést rozhovor sama se sebou.

„Ano, mám to dílo ráda,“ chladně jsem odpověděla, protože ta kniha byla jako jehla v mém srdci.

„Zkoumáte samotu?“ znovu se zeptal kluk s kaštanovými, hustými vlasy.

„Spíše neurčitost lidských pocitů a iluzi štěstí,“ odpověděla jsem ostře, předstírajíc, že jsem se vrátila ke čtení. Co ode mě chce?

„To, jak sny mohou nejen dávat naději, ale také ji ničit, když se střetnou s realitou,“ řekl. Zajímavé. Ale mé vychování, nebo spíše já sama, mi nedovoluje věřit muži jen kvůli jeho literárním schopnostem. Působivé?

„Správně,“ odpověděla jsem a pokračovala ve čtení své knihy.

Vídala jsem ho celý měsíc. V kavárně, ve vlaku, na ulici, všude. Vídala jsem jeho úsměv. Kdo jsi? Pronásleduješ mě? Chceš mě zabít za všechny mé hříchy?

„Ano,“ odpovídal hlas v mé hlavě.

Žádné hříchy. Nebudu na sebe brát hříchy své matky, nikdy jí neodpustím. Je mi dvacet let a stále se snažím zbavit myšlenky, že by bylo lepší, kdyby moje matka zabila sebe, místo mého otce. Není pro ni odpuštění, ona si ho nezaslouží. Někdy jsem měla pomoci jejich osudu.

Znovu mě pronásledoval, jednoho dne jsem se s ním setkala v knihovně, v oddělení ruské literatury. Měl na sobě kabát, pramen jeho vlasů mu padal do tváře a mě to přitahovalo. V rukou držel knihu „Idiot“.

„Pronásleduješ mě?“

„Promiňte?“ pronesl brunet, jako by mě viděl poprvé.

„Potkali jsme se ve vlaku a teď mě sleduješ?“

„Nerozumím, o čem mluvíte. Počkejte... No jasně, vy jste ta dáma, co studuje neurčitost lidských pocitů, že?“

„Sám víš. No a?“

„Co?“ Byl klidný a neochvějný, jako by má slova nebyla pravda a já byla jen paranoidní.

„Nemělo by ti spíš vyhovovat ‚Zločin a trest‘?“

„Mně vyhovuje jakákoli láska od Dostojevského.“

„I láska k sekeře?“

„Nepronásleduju tě. A i kdybych chtěl, raději bych, aby vše bylo poctivé.“

Opravdu, vypadá to, že držel správnou knihu v jeho rukou. Je to působivé? Měla bych odejít, ale něco mě zdržuje. Ne jako obvykle, podlaha mě nepohlcuje, spíše mě drží nějaká teplá ruka, ale ne silou. Dostal se mi do hlavy a já měla chuť si přečíst tu jeho.

„Jak se to mohlo stát?“ zeptala jsem se, aniž bych měla tušení na co, ale chtěla jsem dát prostor jeho myšlenkám, ať odpoví, jak chce, já pochopím, o čem přemýšlí, a... možná.

„Jak se to mohlo stát? Je to vůbec důležité? Myslím, že svět je plný náhod, ale někdy se stávají jediným, na čem záleží. Prostě plujeme s proudem, držíme se těch, které na své cestě potkáváme, protože život je příliš krátký na to, abychom si kladli otázky. Možná je to jen shoda okolností, ale možná právě v takových náhodách se skrývá podstata — najít někoho, kdo pomůže zapomenout na nesmyslnost všeho ostatního, byť jen na okamžik. Někoho, kvůli komu bychom udělali cokoli, protože jinak nic z toho nedává smysl.“

Náhody, v nichž se skrývá podstata, zapomenout na nesmyslnost na okamžik. Je to jeho upřímnost? Žít pro lásku, nebo žít láskou? Zmlkni.

„A co si o tom myslíš ty?“ V myšlenkách jsem zapomněla, že stále ležím na jeho rameni, mluvíc o náhodách nebo o...

„Jak se to mohlo stát? Nevidíš, že to vůbec není náhoda, ale osud, nevyhnutelnost, které se nelze vyhnout? Možná je vše v tomto světě spojeno ne náhodnými vazbami, ale neviditelnými nitěmi utrpení a vykoupení. To, co nazýváme náhodou, je pouze mžikové dotknutí se té propasti, v níž lidské duše bolestivě hledají pravdu, lásku, odpuštění. To je přitažlivost našich srdcí, která se snaží spojit, i když to odporuje rozumu, v tom se skrývá velké tajemství života.“

mlčeli jsme, leželi jsme a mlčeli, ale zdálo se, že mluvíme, možná ne my, ale naše duše.

„Máš mě rád?“ zašeptala jsem tiše.

„Ne,“ odpověděl. A já se nebála. Pak pokračoval:

„Nemám, netrápím tě, netrápím sám sebe, netrápím naše city. Miluji tě celým svým srdcem, svou duší, miluji tě, miluji tě tak, jako by celý tenhle svět patřil tobě, jako bych ti odevzdával vše, jako bych patřil tvé lásce. Miluji tě tak, jak nemůže vzplanout bouře, jak nemůže blesk zářit, jak nemůže oheň hořet naplno, miluji tě tak, že se jednoho dne rozpadnu na částice z nekonečné lásky, která ve mně k tobě je. Miluji tě každou chvíli a opravdu je pro mě těžké si představit bytí jen sekundu bez lásky k tobě.“

Moje slza mě spálila jako nikdy předtím, zanechala na mé tváři malou skvrnku od popáleniny.

Už 120 dní jsem neměla noční můry, po celou dobu, co jsme spolu. Potkala jsem ho a noční můry odešly, odešly už první noc nebo den. Kruhy pod očima zmizely, nejsem nemocná, žiji, dýchám. Jako by ke mně připojil trubici a vedl mi skrz ni kyslík.

V jeden den můžu ztratit všechno, co jsem získala za 121 dní. Konečná zastávka, kterou mohla očekávat jen druhá já, druhá já. Tak to je, že? — Hloupost, neodpovídej si sama. Mlč!

Zima. Jsem tak malá, je mi pouze 6 let a jsem dítě. V noci se probouzím ve svém dětském pokoji křikem zdola. Musím si obléct bačkory, protože podlaha v našem domě je studená.

Křik v kuchyni se zesiluje, jak se k ní blížím. Vidím ten moment. Máma stojí přes stůl od táty. On se opírá o stůl rukama a dívá se na ni, jako... Dívá se na ni s hrůzou.

„Richarde, přestaň. Uklidni se.“

„Ty hloupá svině.“ Dívám se na mámu. Stojí v bílé ušmudlané noční košili, po jejím vnitřním stehně stéká krev, je v slzách a její vlasy jsou rozčuchané, na ruce má stopy od nože a modřiny. Pohled převede na mě a v jejích očích je strach. Třpytí se. Otec se otočí za ní a hluboce zavrčí. Sekunda na rozmyšlenou pro každého z nás a máma křičí: „Běž, miláčku!“

Třesu se, probouzím se z toho, jak mě bude on...

„Bože, co to s tebou je?“ pronáší a objímá mě na posteli.

„Všechno je v pořádku, slyšíš, jsem tady, tiše, tiše.“ Můj dech se dostává do normálu a posadím se.

„Všechno je dobré, jsem v pořádku, všechno je v normálu.“

„Byl to jen sen, drahá, jen sen.“ Políbí mě na čelo. Na hodinách je 04:00.

„Byla to noční můra.“

„Pověz mi o tom, pověz, můžeš mi důvěřovat, co se té noci stalo?“ Ošklivý úsměv té jiné já se stále více a více roztahuje, nemělo to smysl začínat.

Řekla mi, abych utíkala. Nechápala jsem to hned, byla jsem na to všechno tak malá. Slzy se mi objevily v očích, srdce mi začalo bušit jako o závod. Uvědomila jsem si, že má matka nebyla ta špatná, že to otec ji mučil. Znásilňoval ji, znásilňoval mě, bil ji, matka chodila s modřinami a ranami. Řekla mi, abych utíkala, a můj otec se ke mně otočil. Když jsem viděla nůž v jeho ruce, pochopila jsem.

Poslouchal mě, občas mě hladil po ruce, ale v jednu chvíli jsem přestala cítit jeho teplo, přestala jsem cítit realitu, pouze tu noc, pouze to, co se dělo den za dnem po celý můj život. Otec na mě hledí rozrušenýma očima a v jedné vteřině se prudce rozběhnu k východu, slyším, jak uhodil moji matku a ona padá.

„Budeš další!“ křičí táta.

Otevírám těžké kovové dveře našeho domu a vybíhám ven. Všude jsou závěje a já utíkám, co mi síly stačí, 324 metrů k naší kůlně s nadějí, že to bude dobré místo, kde se schovám před tátou. Bačkory mi sklouzly z nohou a ty zneuctlivěly, ale ještě mě nezahlavily. Řítím se jako šílená. Slyším, jak na mě křičí, a když dobíhám ke kůlně, vbíhám dovnitř a schovávám se v jedné z jeho pracovních skříní. Dveře kůlny se hlučně otevrou a já se zachvěju. Všechno je v pořádku, je to tvůj táta, nikdy ti neublíží, má tě rád. Říká mi „já“.

Můžeš se schovat před kýmkoli, ale ne před tátou. Před tátou to nejde, znovu říká ta samá „já“. Chvěju se, sedím a soustředím se na jeho kroky. Ticho, ticho, ticho. V tu chvíli otvírá dveře a s děsivým úsměvem mě popadne za košili a mrští se mnou na podlahu. Hlavou narážím do rohu stolu. Musím se bránit, musím něco vzít.

Jsem opět v jiné realitě. Moje láska na mě hledí s rukama nataženýma vpřed a snaží se mě uklidnit. Se slzami v očích se na něj dívám a v ruce držím náš kuchyňský nůž. Ne.

„Miláčku, poslouchej mě, všechno je v pořádku. Pusť ten nůž, je mi to líto, co se ti to stalo, je hrozný, ale já ti neublížím.“ Dívám se z okna, sníh. Bojí se mě? Proč?

„Ty jsi zrůda, ubohá, jsi nemocná, k ničemu.“ Udeří mě tak silně, že spadne na mě. Ale padá na nůž, který jsem postavila mezi nás. Je to jeho pracovní nůž. Nůž s modrou rukojetí, který jsem před týdnem koupila s člověkem, kterého miluji, s nímž teď žiji v našem domě.

Já a ona se bojíme. Vybíhám ven. Jaká mi je zima, ale ne na těle. Je mi zima uvnitř. Jsem vrah? A tehdy to neudělala moje matka. Tehdy jsem to udělala já. A teď zase. Znovu se vracím do reality. Běžím do lesa. Běžím do lesa od řeky, byla jsem tam před minutou nebo třiceti minutami, on křičí moje jméno. Pláču.

Stojí přede mnou.

„Proč jsme to udělaly?“

„Proč jsme zabily?“ Dívá se na mě stejně, jako já na ni.

„Proč jsi ho zabila? Jsi monstrem!“ křičím tak silně, až mi dochází hlas.

„On ubližoval naší mámě. Nešlo to jinak, ale proč jsi zabila svoji lásku?“

„Co? Já ho nezabila!“

„Nedokázala ses oddat té lásce, že? Nedokázala jsi přijmout vše, co se ti zdálo nesnesitelně těžké? Nebyla jsi schopná čelit těžkostem, které ti stály v cestě. Proč jsi nemilovala? Nebo si snad myslíš, že to byla láska? Myslíš si, že násilí je láska? Myslíš si, že manipulace, křik, to všechno že je láska? Že existuje lež pro dobro? Ne, ty se prostě bojíš lásky, bojíš se oddat celé lásce, bojíš se jí zasvětit, bojíš se převzít odpovědnost za své činy. Bojíš se toho, že nebudeš mít kontrolu nad tím vším. Raději bys přijala stovky ran a urážek na sebe, než přijala čistou lásku od člověka, který ti ji chce dát. Ty mu ji nedáš, ale budeš se snažit předstírat, budeš se přesvědčovat, že pro to děláš vše. Ale uvnitř jsi prázdná. Nejsi schopná milovat ani sama sebe. Jak tedy můžeš doufat, že budeš pro někoho důležitá, když se bojíš samotné podstaty lásky?“

„Ne, drž hubu, to není pravda, říkáš nesmysly, okamžitě zmlkni!“ vykřiknu a padám na kolena do sněhu, zakrývám si vlhké oči.

Zmizela.

Krev. Jak je to možné? Mám pocit, jako by to byl uzavřený kruh a já se znovu vrátila k tomu. Znovu se snažím zastavit krvácení, ale je to téměř nemožné vzhledem k tomu, kolik krve jsem do sebe nasála. Já a ďábel.

S každým nádechem čerstvého vzduchu v tomto lese opět cítím vůni čisté vody, vlhkých listů po dešti a uvolněné země. Znovu vidím svého otce, sedím s ním na trávě a on mi pilně vysvětluje, jak žije hmyz. Znovu si přejíždím rukou po trávě a motýli sedící na květinách vzlétají. A teď namířím pistolí na jeho spánek a on se na mě dívá tak, jako by mě miloval takovou, jaká jsem, a pak už mířím pistolí na svůj spánek a střelím.

Výstřel v mé představě mě vrací do té reality, kde stojím s bordovým hadrem nasáklým hustou hmotou. Kapky z ní padají na mé bosé nohy a já cítím, jak horká tekutina spaluje mou chladem mírně modrou kůži.

Kde je? Proč mám na rukou ty červené slzy? Co to je? Snažím se přesvědčit sama sebe, že nejsem vrah a nikdy bych mu nezpůsobila bolest. Nikdy bych to neudělala.

Nad hlavou se mi hromadí temné mraky a vítr hučí. Všechno je zaváté sněhem a já už nevidím ani své nohy. Necítím své tělo, slzy, které před chvílí vytrvale opouštěly mé oči, zmrzly. Dům, který stál za mnou ještě před pár minutami, zmizel. Teď vidím hluboké rudé díry v bílém nadýchaném sněhu, které vytvořily kapky, jež padaly z rudé gázy na mé nohy. Kde je?

Přichází ke mně uvědomění, když ve svých rukou nenacházím ostrý nástroj a panika mě zaplavuje jako měděnou naběračku ledová voda té řeky, kde jsem byla dnes, nebo včera, nebo už možná v úplně jiném čase. Po chvíli zvedám nohu ze sněhu a přenáším váhu, potom druhou, a tak se snažím co nejrychleji dostat k řece. Sakra, co jsem to udělala. Jsem monstrem.

Je tak těžké jít, ale snažím se, krok za krokem, už téměř vidím zamrzlou řeku. A vidím ho. Vidím, jak leží u řeky, jak mu sníh už téměř zakryl obličej, a mířím k němu stále rychleji a rychleji. Gáza s rudou tekutinou přimrzla k mé ruce, slzy znovu začaly stékat z mých prokletých očí a já padám kolena do sněhu vedle něj.

Mám strach, zabila jsem ho, zabila jsem svou lásku, zabila jsem část sebe. Na okamžik slyším, jak někdo křičí mé jméno, odhrnuji sníh z jeho obličeje a... To je můj otec? Jak se sem dostal? Slzy mi zatemňují zrak, znovu slyším své jméno, ale tentokrát hlasitěji a zřetelněji. Otočím se a vidím černou siluetu, která blíží přímo ke mně. Otočím se zpět k otci a... nikdo tam není, nikdy tam nikdo nebyl.

Nemusím si rukama utírat slzy, zavírám oči a cítím, jak to dělá teplá, až bolestně známá a pálivá ruka. Je to on a je živý, nezabila jsem ho. Věděla jsem to, nikdy bych mu neublížila. Volá mé jméno a snaží se něco říct, ale já nedokážu rozpoznat jeho slova. Koho jsem tedy zabila? Odkud se vzala ta krev?

Moje ruka klesá a spolu s ní i celé mé tělo. Bere mou tvář do dlaní a já vidím ten nůž, pevně zaražený do mého břicha. Vidím obvaz a tmavě rudou krev. Je to má krev, jen má. Oči se mi zavírají a chce se mi spát. Necítím bolest, necítím chlad, on žije, a to znamená, že já taky. Svým nekonečným utrpením jsem trápila jeho. Ona říkala, že nejsem schopná milovat sama sebe, možná, ale jeho miluji. Odpouštím své matce, odpouštím svému otci, odpouštím sama sobě a děkuji Bohu za něj. Je víc než jen část mě, odevzdala jsem mu vše, což znamená, že jsem připravena za něj dát svůj život. A dávám. Drží mé tváře a já vidím zářivé kapičky jeho slz. Doufám, že vidíš můj úsměv. Miluji tě.

** Texty Co je to láska a Hlas volajícího na púšti získaly od poroty stejný počet bodů a oba se tak umístily na prvním místě v kategorii junior.*

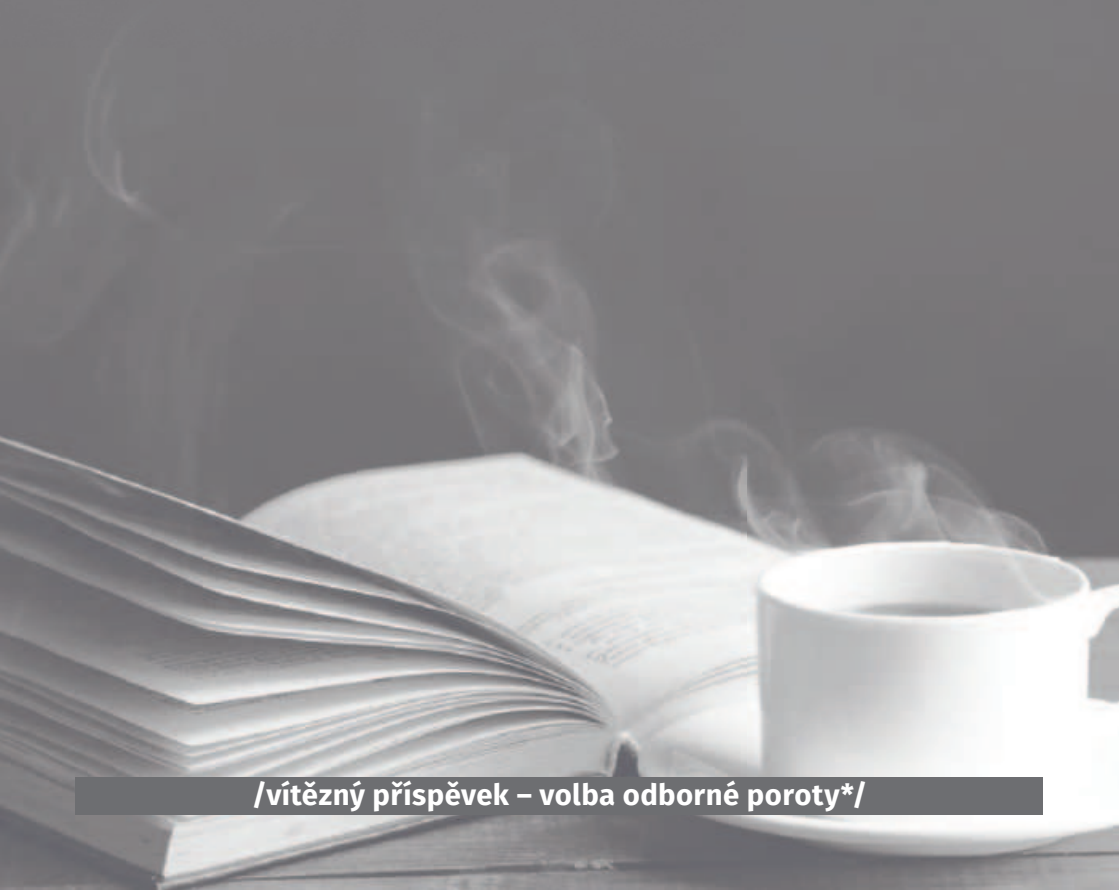

SOUHLAS – ANDREA MOHYLOVÁ, PETR URBAN

/I. kolo – kategorie junior/

Hlas volajícího na púšti

Lucia Gloziková

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty*/

Svetlá sú stlmené a dve ženské postavy sa vášnivo bozkávajú. Jedna je asertívnejšia a uvádza chod diania. Prechádzajú do inej izby.

Rhea: Maja...

(Maja neprestáva)

Rhea: Maja... Stačí... Prestaň prosím ťa.

Maja zastane, ale neoddieli sa a len sa pozerá. Provokatívne hryzne Rheu do krku.

Rhea: Au! Hej!

Maja jej pobozká pohryznuté miesto a pomaly pokračuje. Rhea sa rezignovane usmeje a odvráti sa. Maja pokračuje. Scéna sa končí.

Tamara (*vchádzajúca do kaviarne*): Ľudia, Jarkovi prosím pekne vypovedali zmluvu pár dní pred nasťahovaním, lebo je trans a nikto s ním nechce bývať.

Anna: To snad ne, si děláš piču.

Tamara: Akože nechápem, čo za transfóbnu diskrimináciu je toto hovno.

Anna: Co teď bude jakože dělat?

Tamara: Neviem na ulici bývať nemôže, u mňa dlho už tiež nemôže zostať.

Rhea: Aké nečakané, že keď si ju potrebuje zrušiť študent, trvá to dva mesiace, ale oni to môžu urobiť pár dní pred nasťahovaním a ešte to nikomu neoznamiť.

Tamara: Čo?

Rhea: No tú zmluvu predsa.

Anna: Jo ty vole...

Tamara: Jaj, no, presne... Ja ani neviem ako na toto mám reagovať do boha. Je to hrozné... Koho niečo takéto môže trápiť.... Jedine bezmozgov, čo ani nevedia, čo slovo trans znamená.

Anna: Si asi myslej, že mu vyroste péro přes noc a všechny je tam vopíchá.

Tamara: Ale zase, boli sme sa sťažovať jeho profesorom, a zdá sa, že nie je jediný, koho takto za pičovinu vyhodili z intru. Vraj sa to bude riešiť vyššie.

Anna: Nice.

Tamara: No nič, za chvíľu budem musieť ísť. Rhei, teba som dlho nevidela inak. Ako sa máš, a čo priateľka?

(Anna naznačuje, že je to zlá téma, Tamara je zmätená.)

Rhea: Už spolu nie sme.

Tamara: Ou... To som fakt nevedela. Prepáč... Ako je to dlho čo ste sa rozišli?

(Anna vzdáva naznačovanie zlej témy a čelo ponára do dlane.)

Rhea: Neviem... Asi mesiac? Skorej než sa opýtaš sama, ona sa rozišla so mnou. Našla si dajakého chalana z Mostu.

Tamara: Tak to už je trochu moc... Je mi to naozaj moc ľúto moja. (*Zazvoní jej mobil.*) No, to bude môj odvoz, tak ja zase letím.

Anna: To už? Na čo jsi sem vôbec lezla na tých päť minút?

Tamara: Však som vás videla cez okno, tak reku že sa zastavím. No nič, majte sa. (*Zmizne.*)

Anna: Teda tá má páru.

Rhea: Mne sa skôr zdá, že nemá ani tú páru.

Anna: To taky... Hele, seš v pohodě?

Rhea: Ani nie kámo....

Anna: Nechceš o tom třeba mluvit? Možná se ti uleví. Nikdo ani nevíme co se vlastně stalo. Já ti vlastně ani nevěřím toho cápka z Mostu...

Rhea: Ja ani neviem kde začať... Bola moja prvá.

Anna: Vždyť jsi už mněla hodně holek, ne?

Rhea: Tak som to nemyslela.

Anna: Ouuu...

Rhea: Ale príde mi, že ma len využila na svoj pôžitok a potom ma pustila k vode, keď som ju už omrzela.

Anna: To je mi moc moc líto.

Rhea: Najhoršie na tom je, že som to asi ani nechcela.

Anna: Počkej... Snad –

Rhea: Skôr než si utvoríš závery, ona nemohla vedieť ako sa cítim. Nejak som to zo seba nevedela dostať. Ako povieš milovanému človeku, že ti je nepríjemný ich pohľad? Že nechceš aby sa ťa toľko dotýkal? Že ti je zle keď máš mokré kožu, keď cítiš jeho dych?

Anna: Tak to fakt nevím, ale tohle není v pořádku, mělas jí to říct.

Rhea: Ja viem, a aj tak som nemohla. Radšej som sa nechala pobožkať a potom znovu a znovu. Pohľadiť, pritúliť. Čokoľvek, len nech je so mnou trochu dlhšie. Len nech ma neopustí. Stále mám myšlienky typu, veď vo vzťahu sa dvaja stávajú jedným a tak teda moje telo už je aj jej. Nie? Nie. Tak veľmi som sa bála, že by jej prišlo že ju tým zradím, že som si neuvedomila, že tým zrádzam seba.... Necháp ma zle, bylo to hezké. Bylo to moc hezké. Možno aj celkom dobré...

Anna: Ale tys to přece nechtěla.

Rhea: Ja ti už ani neviem. Možno som to aj chcela. Len... ja neviem. Často sa necítim.

Anna: Necítíš?

Rhea: Jo. Akože necítim toto telo. Som len akési vedomie obývajúce túto po-fidérnu schránku, ktorú tak nenávidím. Je mi na grkanie z predstavy, že sa ma niekto dotkne, že bude cítiť túto kožu, tieto krivky, tento dych a vlhko... Všetko

je to len o tele, o pohlaví, o genitáliách. Je to traumatizujúce a ponížujúce.

Anna: Co?

Rhea: Že je dôležité, že ma nazývajú ženou. Dostalo sa to do takých medzí, že len spôsob, akým vyslovujú moje meno mi spôsobuje veľký diskomfort. O to viac, keď ma ľudia nerešpektujú.

Anna: Takže se cítíš jakože co? Že jsi měla být třeba mužskej?

Rhea: Trebárs. Mne je to akosi jedno. Len si prajem, aby ma svet neškatuľkoval do akýchkoľvek rolí a kládol na mňa očakávania. Poviem ti, svet sa mi zdal byť prijateľnejší, keď sme boli len deti. Vždy, keď spomínam na detstvo, to, čo mám v nohavičiach akoby na chvíľu neexistovalo. Na chvíľu si myslím, že som len človekom. Zabúdam, že som len ženou.

Anna: Jakože jau? Jáj sem přeci taky „LEN“ ženou.... Ale pokračuj. Dramatičnost ti sekne.

Rhea: Akým zmyslom mi je existovať a tvoriť, ak moje meno zapadne v prachu priemernosti? Nikdy nevymyslím nič nové, nič svetoborné. A to „ová“ na konci môjho mena mi vždy bude len na škodu, okovami, príťažou. Tak, ako slová sú mi skôr bolesťou. Vezmi si len slovanské jazyky. Nikdy si neuvedomíš aké sú izolujúce, kým sa nezačneš každú chvíľu potkýnať o to, že o sebe musíš hovoriť v ženskom rode. Byť tak Thalés, vďačný že je človekom a nie zvieraťom, mužom a nie ženou, občanom a nie barbarom.

Ale ja nemám nič kámo. Len tieto handry čo mi zakrývajú vnady a tieto pásma čo mi do kostnatého chrámu môjho srdca vtláčajú ňadrá. Len aby som sa na seba dokázala pozeráť. Len aby som mala vážnosť. Často sa cítim ako votrelec z inej planéty a premýšľam, prajem si:

Kiež by som sa bol býval narodil človekom. Mužom. Občanom.

Ale som len akýsi tvor z iného sveta. Škaredá opica. Len ženou. Len barbarom z krajiny, ktorá je všetkým na smiech a nám pre plač. Aj táto diera je mi skôr na plač a bolesť než pôžitok. Môčť si vyrezať telo z tela. Hneď by som tak vykonal.

Anna: Ale neee. Tak to je hodne špatný. Můžu ti snad nějak pomoct?

Rhea: Ja už ani po ničom netúžim. Len nebyť. Kiež by som sa nikdy nebola bývala narodila. Bola by som slobodná od tohoto života. Od tohoto nádherného, strašného života omylov a zmierení.

Anna: Ale ty se s tím musíš smířit.

Rhea: A prečo by som mala.

Anna: Když ne kvůli sobě, tak alespoň kvůli mně.

Rhea: To ti na mne až tak záleží?

Anna: Jo. Mnohem víc, než Máji.

Rhea: Díky.

Anna: Já se taky někdy cítím být znásilněna. Zejména společností, jejími

pravidly a jejím fungováním. Taky sebou a svými touhami a svým hladem, jenž se nedá utišit žádným jídlem. Jak může člověk znásilňovat sámého sebe jen aby žil?

Rhea: Alebo len aby nebol sám?

Anna: A stejně seš teď sama.

Rhea: Hm... Aj tak na ňu neviem prestať myslieť. Ani nevie, ako mi ublížila.

Anna: Skus na ni tolik nemyslet. Ono to přejde.

Rhea: A čo ak neprejde? Ešte nikdy ma takto nikto neobnažil a neponížil. A aj tak som v tom všetkom najväčší zločinec ja sama, že som sa nechala.

Anna: Bude to lepší, uvidíš. Já když takhle uvažuju, jako bych se pomalu za živa rozpadala.

Rhea: Jo.

Anna: To teď mluvím taky o Jarkovi. Když ke splynutí se společností alespoň na tolik, abych mohla fungovat, musím potlačovat svoje právě já a teda se nechat mnohdy znásilnit – jak se asi musí cítit on. A ty taky. Jo rozpadám se, v tomto ohavném obcování proti mé vůli, mou vůli a jejími následky. Moje tělo je diktátorem a násilníkem mé mysli, tak jako společnost.

Rhea: A predsa sme len ľuďmi.

Anna: Ano, jsem jen člověk. A má svoboda se končí přesně tam, kde se má svoboda začíná.

Rhea: *(Súhlasne mlčí.)*

Anna: Dáš si kafe?

Rhea: Jo.

** Texty Co je to láska a Hlas volajícího na púšti získaly od poroty stejný počet bodů a oba se tak umístily na prvním místě v kategorii junior.*

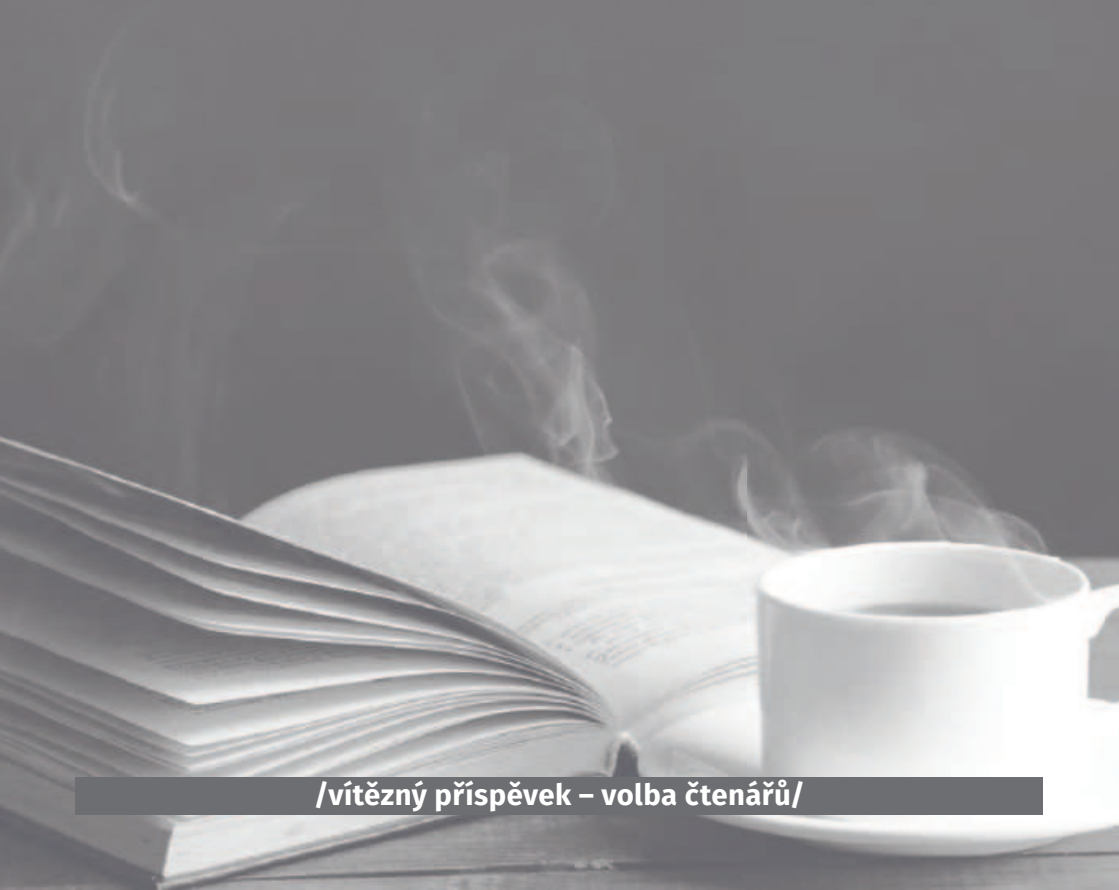

SOUHLAS – ZUZANA ŠČERBOVÁ, ANDREA MOHYLOVÁ | ANDREA MOHYLOVÁ, ZUZANA ŠČERBOVÁ

/I. kolo – kategorie junior/

Neposloucháš mě

Katka Toncarová

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

Na stole plném nepořádku se ve váze pyšně vypíná kytice. Lucie kytici vyfotí a zveřejní ji na svém instagramovém profilu. Chvilku uklízí nepořádek, než se místností rozezní vyzváněcí tón jejího telefonu: Crrr!

LUCIE (*překvapeně se dívá na telefon, pak přijme hovor*): Ano? Ahoj.

MARTIN: Ahoj, Luci, dlouho jsme si už nepopovídali.

LUCIE (*nesměle*): Jo jo, to je pravda.

MARTIN (*hravě*): Tak povídej, přeháněj. Viděl jsem ty kytky, co sis před chvílí dala na Instáč. Od koho jsi je dostala? Už máš nové nápadníky?

LUCIE: Ale prosím tě. (*Zasměje se.*)

MARTIN (*s posměchem*): Nechceš se o to se mnou podělit? Už sis někoho našla, vid'?

LUCIE: Proč mi vlastně vůbec voláš?

MARTIN: Na tom teď nesejde. Odpovídat na otázku otázkou je nezdvořilý.

LUCIE: Co teda chceš? Chceš se snad bavit o mých nových známostech?

MARTIN: No jasně, vždyť... vždyť ještě neuplynul ani půlrok od toho, co jsme se viděli naposled, a už si hledáš někoho nového, jo?

LUCIE: No tak, nechci to tu teď rozebírat.

MARTIN: Ale já ano. Věřil jsem, nebo jsem spíš doufal, že stále myslíš na mě.

LUCIE (*je zaskočena*): Cože?

MARTIN: Ne, nic... ah, zapomeň na to. (*Nesměle, po chvíli ticha.*) Hele a nechtěla bys někdy zajít třeba na kafe?

LUCIE: Jak to myslíš?

MARTIN: Zase se víc sblížit, povědět si, co se stalo nového a tak.

LUCIE (*zastírá*): Hele, promiň, asi spíš ne. Mám zrovna plno práce a nevím, kam dřív. Vlastně jsem teď taky trochu nemocná. Nechci tě nakazit. Moc mě to mrzí, ale... spíš to nevyjde. (*Falešně zakašle.*) Je to opravdu škoda.

MARTIN: Já poznám, když lžeš. Na to tě znám až moc dobře.

LUCIE (*znovu falešně zakašle*): Ne, tak to není. Nemám ani moc čas, zrovna mě má navštívit mamka.

MARTIN: No tak, já vím, že čas máš. Tak proč se nechceš zase vidět?

LUCIE (*lehce provinile*): Mám toho teď sama dost. Náš vztah je pro mě už minulostí... Nechybí mi.

MARTIN: Cože? Jak tohle můžeš vůbec říct? Vždyť my jsme byli skvělejší pár. Perfektní pro toho druhého. Copak si na mě už ani nevzpomeneš?

LUCIE (*zamyšleně*): No ano, vzpomenu, ale není to nic pozitivního...

MARTIN: O čem to prosím tebe mluvíš?

LUCIE (*třesoucím se hlasem*): Kdybys mi předtím neubližoval, měla bych aspoň chuť s tebou mluvit. Jak můžeš znít tak klidně po tom, cos mi udělal?

MARTIN (*po chvíli ticha*): O tom se bavit nechci. Vím, jak je strašné to, co jsem ti provedl. Vyčítám si to. Každý den. Vyčítám si, že jsem se k tobě choval takhle. Jenže to je už minulost. Já už nejsem on. On byl monstrum. Rozumíš?

LUCIE: Že ti mám rozumět? Vžij se ty do mě! Představ si, že se tě někdo takhle dotýká, když...

MARTIN (*naštvaně*): Přestaň! To už nejsem já, chápeš? Já bych ti to přece nikdy neudělal. Nenávidím se za to všechno a nikdy si to nepřestanu vyčítat. Dřív to bylo tak... tak dokonalé. Poslední měsíce nemyslím na nic jiného. Přemýšlím jen o tobě. Nemůžu spát a nemůžu jíst. Miluju tě! Nesnáším se za to, že jsem to celé zničil, ale dej mi prosím ještě jednu šanci. Prosím věř mi, teď už jsem někdo jiný.

LUCIE: Tak proč jsi to dělal? Vždyť jsi to věděl. Věděl jsi, že já jsem nechtěla. Proč tě to nezastavilo? (*Propuká v pláč.*) Prosila jsem, ale ty... ty jsi stejně pokračoval.

MARTIN: Znovu opakuju, že už se o tom s tebou bavit nechci. Já si v tu chvíli neuvědomoval, co dělám. To jsem nebyl já. Proč nemůžeme prostě navázat na to, kde jsme před Tím skončili?

LUCIE: Protože já se přes to přenést nedokážu! Nedokážu se o tom prostě nebavit. (*Zhluboka se nadechuje.*) Kdykoliv vidím svůj odraz v zrcadle, cítím tvoje ruce na mém těle. Cítím je, jak se sunou nahoru po mých stehnech.

MARTIN (*vykřikne*): Stop! Proč pořád chceš, abych na to vzpomínal? Víš, jak moc si to vyčítám a jak toho lituju. Chceš snad, abych se nenáviděl ještě víc? Nestačí ti, když slyšíš, jak kvůli tomu trpím?

LUCIE: Já chci vědět, proč jsi mi to udělal. Můžeš mi tvrdit, jak moc toho lituješ, ale minulost to nezmění. A nezmění to ani to, co všechno jsem si z toho odnesla. Každý kus mého těla, kterého ses kdy dotknul, je mi odporný. Jsem znechucená sama sebou.

MARTIN: Proč nedokážeš pochopit, že už jsem někdo jiný? Já bych ti to nikdy neudělal. Už nejsem tou zrůdou, kterou jsem byl! Nechci o tom už ani slyšet, kvůli tobě se teď ještě víc hnuším sám sobě. To snad chceš?

LUCIE: Já potřebovala omluvu, konec toho trápení! Kdykoliv se mě někdo dotkne, nedokážu nemyslet na tebe. Na tvé ruce, které kloužou dolů po mých bocích a poté ještě níž a...

Z druhé strany telefonátu se ozývá tón ukončeného hovoru. Lucie propuká v hysterický pláč. Její roztřesená ruka upustí telefon na stůl vedle vázy s květinami, zahradnických nůžek a květináčů ve slevě.

SOUHLAS – ANDREA MOHYLOVÁ, PETR URBAN

/I. kolo – kategorie senior/

Příliš mnoho otců

Janka Barnoky

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty/

Ten 1-4

Máte v někom oporu?

Ne.

Co zrovna teď prožíváte?

Zešílím!

Můžete být ještě sdílnější?

Zahanbený.

Zkuste ještě slovo, Marku.

Špinavý.

Kde máte nejšpinavější místo?

Rozkrok.

Mrzí mě co prožíváte.

Vážně?

Jistě, chci vám pomoci.

Beznadějné.

Nebyla to vaše chyba.

Nebyla?

Vy jste oběť, Marku.

Kapesník!

Ta 4-7

Máte v někom oporu?

Oporu? Nikdo mě za to chválit nebude.

Co zrovna teď prožíváte?

Probuzení. Nemyslela jsem tolik dopředu. Taky zklamání.

Co vás zklamalo, Johano?

Já. Nechám se natočit. Taková začátečnická chyba!

Tradiční sex vás neuspokojuje?

Nerozumíte? Nejde o sex, ale o materiál!

K tomu potřebujete souhlas!

K otěhotnění potřebuji sperma, ne přitakávání dárce!

Zákon to nazývá znásilněním.

To 1-4-7

Můžeme začít konfrontační sezení?

Klidně.

Jak jste provedla odběr?

Klasika. Vypočítat ovulaci, načančat, přiopít, ruční práce.

Proboha!

Neber to osobně, máš velmi dobré geny.

Znáte Markovy geny, Johano?

Dlouholetý průzkum. Sociální sítě jsou geniální zdroj.

Jak?

Stáhnout fotky, poslat k rozboru DNA laboratoři.

Blbost!

Zajímavé! Co umí určit?

Dlouhověkost, nemoci, sklony k závislostem. Mraky věcí!

Stalkerko!

Marku, chtěla jsem kvalitního otce svých dětí.

Dětí?

Mám šest sourozenců, mají pět různých otců.

A?

Chci to jinak. Druhé dítě, stejný otec.

Moment! Jaké druhé dítě?

Holčičce bude sedm. Výsledek prvního úspěšného odběru.

Kurva!

To byla má matka. Já jsem zodpovědná.

Marku, proč se zvedáte?

Jdeme!

Sezení není u konce!

Jméno?

Martinka. Chlapeček by mohl být Johánek, ne?

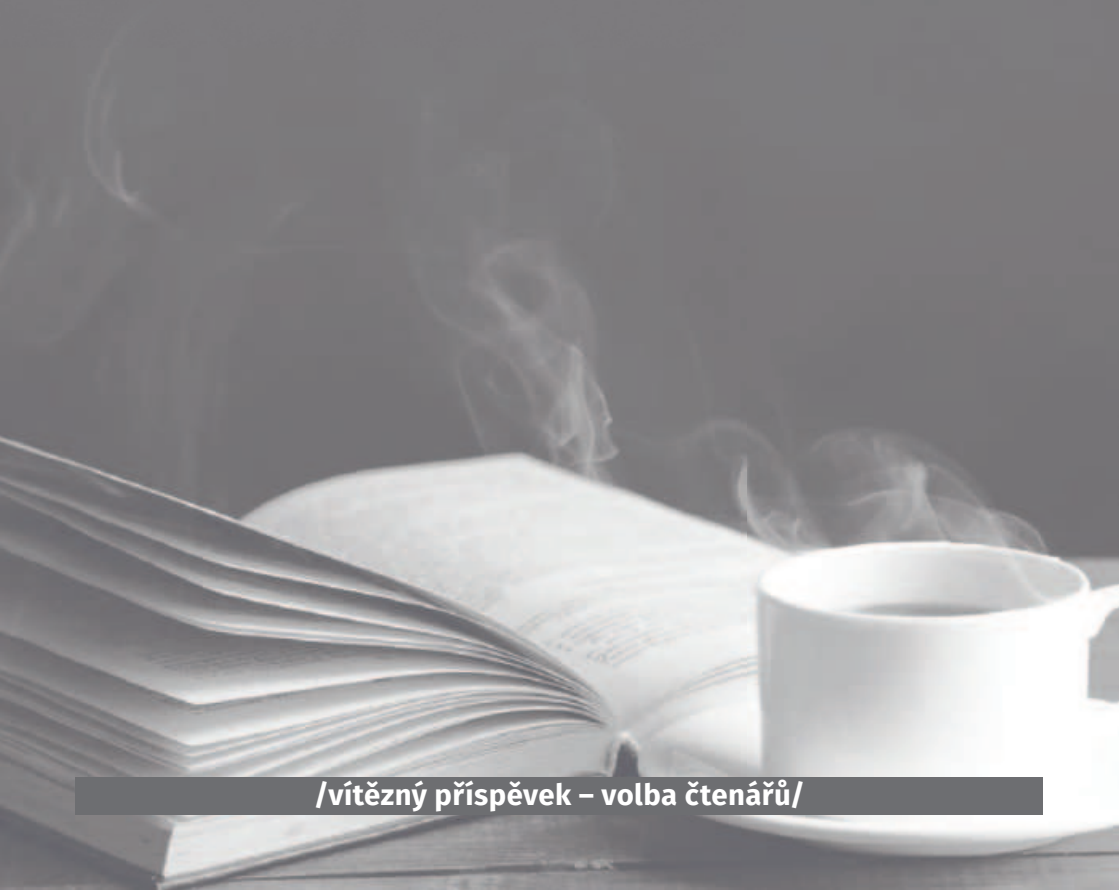
Mohl.

Nashledanou!

/I. kolo – kategorie senior/

Lítost

Dalibor Boubín

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

„Je mi to líto.“

Že je po ní, nebo že to prasklo?

Ale nahlas jsem se zeptal jen: „Jak jste se vyspal?“

„Je mi to líto,“ zopakoval, aniž zvedl pohled od svých dlaní.

Černý stopy za nehty přesně korespondovaly s mou představou o jeho zanedbaný osobnosti. Jeden prst si strčil do pusy a chvílku ho tam žužlal v evidentní snaze něco z něj odhryznout. Zadoufal jsem, že neolizuje krev oběti, i když bych na to nevsadil. Když položil ruce zpátky na stůl, nic mu nechybělo.

„Vlastně líp, než bych čekal,“ prohlásil s mírným zpožděním.

„Vážně?“

„Ano. Ta proleželá matrace je příjemně tvrdá.“

To bylo poprvý, kdy jsem někoho slyšel chválit náš jednodenní hotel. Šoupli jsme ho do cépézetky hned, jak ho Vopelka s Kurnajzlem včera přivezli.

„Tak to mě těší,“ ujistil jsem ho a myslel to vážně.

„Jo, jsme tu pro vás,“ zamumlal můj zástupce. Vopelka má postavu gorily, hubu jako sedlák, ale srdce v podstatě měkký. Takže určitě nešlo o ironii.

Normálně sedávám z druhé strany zrcadla. Jenže dneska jsem z pochopitelných důvodů nemohl Bláhou do výslechovky pustit. A protože mladěj Kurnajzl se sesypal už na místě činu, musel jsem Vopelkovi sekundovat sám. Ale vlastně mi to nevadilo. Pohled na toho mrňavýho špicla z inspekce, který už skoro rok předstírá, že je čerstvě po akademii u nás na stáži, stál za všechny prachy. Vidět ho vyvrhávat snídani mě určitým zvráceným způsobem potěšilo. Přiznávám ale, že ani mně z toho masakru moc dobře nebylo, a to jsem za třicet let u fochu viděl snad všechno, co lidi dokážou jinejm lidem udělat. Jenže i tak mě občas z mý naivity vyvedou.

„Co bylo k snídani?“ zeptal jsem se.

Vopelka po mě šlehnul pohledem, jestli jsem se úplně nezbláznil.

„Ani nevím,“ zamyslel se Kopáček. „Asi nějaký rohlík. Jo, rohlík s kusem pašty.“ Najednou se zasmál: „Musel jsem ji nabírat prstem.“

„To víte, nože tam nevedou,“ uchechtnul jsem se taky.

„To ne.“

„Ještě pořád maj takovou tu parodii na kafe?“

Vopelka se už tvářil tak zaskočeně, že mi ho bylo skoro líto.

„Ne, já tyhle věci nepiju,“ pokrčil rameny Kopáček. „Já spíš čaj. Ale ten prý došel.“

Jasně, že došel. Volal jsem službě už v pět, aby to tak bylo. Nic tak neprolomí ledy, jako když nabídnete vyšetřovanému něco, co mu jinde upřeli.

„A jaký čaj byste si dal?“ nasadil jsem starostlivý tón. „Tadyhle kapitán vám

pro nějaký skočí.“

„Vážně? No jestli byste měli nějaký zelený? Bez cukru a bez mléka.“

Vopelka po mně znovu střelil šokovaným pohledem. Já jen kývnul, tak teda vstal a šel.

„Já bych bez kafe chcípnul,“ prozradil jsem Kopáčkovi, když jsme osaměli.

Jen pokrčil rameny. Já ho ale potřeboval rozpovídat „Vy jste kafe nikdy nepil?“

Zavrtěl hlavou. Což mi samozřejmě nestačilo. Když chcete, aby chlap mluvil, musíte najít společnou řeč.

„Proč ne? Myslel jsem, že to pijem všichni.“

„Vadí mi ten smrad,“ vystřelil. „Jak člověku pak smrdí z pusy. Ale navíc mi to nechutná.“ Zamyslel se a s trochu zastřeným pohledem dodal: „Věděl jste, pane majore, že čajem se dá slušně sjet? Je to lepší než drogy. Stejný efekt, žádný návyk.“ Zazubil se a já si teprve teď uvědomil, že ty jeho zažloutlý zuby nebudou z kouření.

„Vážně? A to jako jakýmkoli? Nebo se to musí nějak speciálně připravit?“

„Pytlíkama ze supermarketu se neuděláte, ani kdybyste si zalil celou krabičku najednou.“

Nechal jsem ho vyprávět o různých druzích čaje a odkud je nejlepší je vozit, dokud se nevrátil Vopelka. Ve dvou prstech držel hrnek s logem Policie ČR a něčím, co barvou i pachem připomínalo spíš vylouhovanou fusekli než labužníkův sen. Kopáček na to mrknul a mně bylo hned jasný, že jestli se to z hrnku dostane ven, jeho pusou to rozhodně neprojde.

„Chtěl jsem se zeptat na jednu věc, pane Kopáčku,“ otevřel jsem pomalu složku.

Hned nahoře ležely dva snímky. Místo na ně jsem koukal na něj. Mrknul na ten první a nic. Zato když zahlíd ten druhý, zatvářil se, jako bych ho donutil vypít ten Vopelkovo lektvar. Ramena šla nahoru, krk dopředu, prsty se mu propletly tak silně, až mu zbělaly. Celej se tak nějak zhroutil do sebe.

„Myslíte, že byste tadyhle pro kapitána moh zopakovat, jak k tomu celému došlo?“ postrčil jsem první obrázek blíž k němu.

Vůbec se ho nevšímal, oči stále přilepený k tomu druhýmu. Dal jsem mu čas.

„Já,“ zachraptěl asi za minutu, během který přerývaně dýchal a potil se.

„Prostě jsem tam přišel...“

„Kam?“ zeptal se Vopelka.

Kopáček na okamžik mrknul jeho směrem. Pak mým. Já už měl nasazenej svůj nejempatičtější výraz.

„No do toho pokoje.“

„A?“ povzbudil ho Vopelka.

„No a jak tam tak stála, tak jsem ji zezadu chytil...“

„Zezadu?“

Kopáček se zatvářil překvapeně.

„Jo, zezadu. Přitisknul jsem se k ní. To mě vzrušilo, tak jsem jí sáhnul na prsa. Ona nejdřív vypadala, že se jí to líbí. Tak jsem sjel rukou níž...”

„Kterou?”

„Co kterou?”

„Kterou rukou jste sjel níž?”

Zamyslel se. „Asi levou. Ne, počkejte. Pravou. Jo, určitě pravou.”

„A dál?”

„No pak jsem z ní strhnul ty šaty. To už se bránila a něco křičela. Ale já myslel, že je to jako hra. Že se jí to tak líbí. Tak jsem jí ho tam vrazil a šel do ní tvrdě.”

„A ona si to nechala líbit?”

„No právě že ne. To byl ten problém. Tak jsem jí trochu přidržel pod krkem a druhou rukou přes pus, aby tak nevyváděla. A když jsem skončil, najednou koukám, že už nedejchá.”

Mrkli jsme s Vopelkou na sebe.

„A kde jste vzal ten nůž?”

„Nůž?” zaváhal Kopáček. „Jo, nůž. No ten jsem si... ne, vlastně ten tam byl. Ona si nejspíš před tím krájela jabko, tak ho tam měla položená. A jak se tak zmítala, tak jsem jí ho přiložil pod krk... no a jak sebou házela, nejspíš se řízla. Najednou byla všude kolem spousta krve. A tak jsem jí zkoušel ten krk mačkat, jako abych krvácení zastavil, ale ono to všude stříkalo a stříkalo. A stříkalo...”

Jo, to víš že jo. To vykládej koňovi.

„Jste si úplně jistý tím, že to takhle bylo, pane Kopáčku?” zeptal jsem se tiše.

Začal horlivě přikyvovat. Určitě, snažil se říct hlavou. Jenže celej zbytek jeho těla a hlavně oči přilepený k tý druhý fotce říkaly něco jinýho.

Vopelkovi zavrčel mobil. Vzal ho do ruky a aniž se na něj podíval, rychle odešel. Naklonil jsem se ke Kopáčkovi a tak tiše, že mě mohl slyšet jen on, jsem se zeptal: „Víte, že si myslím, že to bylo trochu jinak?”

Vyděšeně se na mě podíval, ale pohledem hned zase sklouznul na ten snímek mezi námi. Ne ten s tělem v rudohnědý koupeli.

„Teď máte šanci z toho celýho uniknout,” držel jsem hlas těsně nad hranicí šepotu. „Můžeme zařídit, že už nikdy z basy nevyleze. Už se vás nikdy nedotkne. Jen mi to musíte říct.”

Bylo mi ho líto. Vážně. Byl slaboch. Ale ani tak si svůj osud nezasloužil.

„Já vím, že jste to nebyl vy.”

„Ale jo, byl jsem to já,” vyděsil se. „Máte přece můj doznání. A otisky na noži.

A stopy všude kolem.“

„Víte sám, jak se tam tohle všechno dostalo. Ale řekněte mi jednu věc,“ kul jsem železo pěkně za tepla. „Jak dlouho tohle trvá? Už od dětství? Nebyl byste první. A nejspíš ani poslední.“

Vrtěl hlavou jako o závod.

„Pamatujete si na toho našeho mladého kolegu, co vás pob..., ohodil, když vás s kapitánem zatýkali?“

Přestal vrtět a kývnul.

„Ten prožil dětství v ústavu. Trvalo několik let, než se provalilo, že je tam jedna z vychovatelek zneužívala. Kluky ještě před pubertou. Obnažování. Osahávání. Nucení k prostituci. A víte, co bylo nejhorší?“

Zvedl ke mně oči, ale hlavu nechal skloněnou. Pokrčil rameny.

„Že ta ženská to dělala i svému vlastnímu synovi. Když byl starší, nutila ho, aby on sám nutil ostatní, zatímco ona na ně dohlížela. Totálně ujetá baba. Řeknu vám, že kdybych ji tehdy dostal do ruky, už by k soudu ani nemusela.“

„A jak,“ zachraptěl, „jak to s ní dopadlo?“

„Sedí a ještě dlouho bude. Ale těm klukům už nevinnost nikdo nevrátí. Náš poručík se z toho ještě pořád úplně nedostal. Je na dobrý cestě. Ale sám jste viděl, jak to s ním zamávalo.“

Znovu kývnul.

„Dělala mi to už od osmi let,“ zvedl po minutě ticha stavidla. A už to jelo. „Osahávala mě. Je to máma, tak si jako dítě myslíte, že je všechno v pořádku. Pak mě ale nutila, abych se před ní osahával sám. Abych se před ní udělal. A když jsem nebyl schopnej, vysmívala se mi a nadávala mi do impotentů. Tehdy jsem ani nevěděl, co to znamená. Ale chápal jsem, že něco špatného, za co se musím stydět. A jak jsem byl starší, tak se jen stupňoval ten nátlak. Místo abych byl v sedmnácti v rozpuku své sexuality, trpěl jsem erektilní dysfunkcí. A pokud jsem se neudělal, šíleně mě seřezala. Nebo jsem byl o hladu. Neměl jsem žádný kamarády. Žádný holky. Což bylo asi dobře, protože by se mi stejně jen vysmály, až by zjistily, jak jsem k ničemu.“

Koukal jsem na shrbeného třicátníka a přemýšlel, jak je možný, že někdo nikdy nenajde odvahu se vzepřít, i když ví, že jeho vztah s matkou je zvrácený. Že ona je zvrácená. A teď si místo ní byl ochotnej i jít sednout, jen aby se z jejího vlivu dostal.

„Víte, my máme kamerovej záznam,“ prohlásil Vopelka, který se mezitím vrátil, „podle kterýho je jasný, že vy jste na scénu dorazil, až když vaše matka tu slečnu odpravila.“

Kopáček už brečel jako želva a já se mu vůbec nedivil. Jedinou holku, která o něj za celý život projevila zájem, vykuchala jeho vlastní máma. Jen proto, aby nad ním neztratila absolutní moc.

Podal jsem mu krabici s papírovýma kapesníkama. Pak jsem shrábnul ze

stolu jednu fotku plnou krve a druhou, ze který se na nás všechny zubila blond padesátnice. I ty její papírový oči volali po nadvládě. Zaklapnul jsem desky, přivolal službu a sledoval, jak tu hroudu neštěstí odvádějí z výslechovky ven. A přemýšlel jsem, jestli mu pravda vůbec nějak pomůže. Protože z tohodle pouta se nejspíš bude dostávat jen stěží.

Otevřenými dveřmi dovnitř nakouknul poručík Kurnajzl, už zase na nohou a fit.

„Netušíte, šéfe, proč mě obviněný na chodbě chtěl obejmout?“

„Asi jste mu sympatickej,“ pokrčil jsem rameny.

Jako protekční kluk z vlivný rodiny by stejně můj drobný úskok nepochopil. A zcela jistě by se nelíbil jeho chleboďarcům z inspekce.

Ve světě fantasy

- povídka s prvky absurdity -

Ne vždy se povede dané téma trefit, vystihnout a rozvést v tolika variacích, šťavnatých na názory, rozdílná autorská pojetí, variace forem. Druhé letošní kolo literární soutěže potvrdilo, že zarezoňovalo jak mezi juniory, tak mezi seniory a bylo dobrou nosnou inspirací.

Dokládá to i hojný počet příspěvků. Porota se pak poměrně jasně shodla v bodování, neboť našla u obou kategorií jasné favority. A nutno dodat, že tentokrát jsme měli možnost zakusit poměrně rozdílná pojetí co do kvalitních a dotažených zpracování i osobitých výkladů, posunů rozvedených zdatně a uceleně. Texty často obnášely jasný vývoj, gradace, vystavěné oblouky až po dobré zakončení. Tu nás překvapila pointa, tu dobré a poctivé shrnutí s jasným poselstvím. Lze tedy říci, že krom stylistické kvality jsme mohli objevit i promyšlené koncepty. Oproti jiným kolům můžeme konstatovat, že téma se přesvědčivě zrcadlilo v téměř všech příspěvcích, nedocházelo ke znásilnění zadání. Toho se v jiných kolech dělo nepřeborně.

Lze tedy shrnout, že toto kolo bylo rozmanité, početně bohatě zastoupené v obou podkategoriích, často s nápaditě zpracovaným tématem, mnohavrstevnatým vývojem i stylistickou originalitou.

Jakub Doubrava

*- inspirační zdroj | **Maškaráda** -*

/II. kolo – kategorie junior/

Velká odvěká Hůů-Đaa

Oto Pešer

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty/

(Příběh schizofrenní lidskosti a proč bychom všichni měli po kapsách nosit tyčinky)

1. Zelí a Koruna

V rušném městě Blunderfax, kde se ulice prohýbaly pod tíhou odložených filozofických hříček a veřejné lavičky recitovaly nevyžádanou poezii, zachvátila v období vydatného sucha obyvatele panika před nadcházejícím Velkým existenciálním pečením. Tento každoroční svátek, z poloviny kulinářská soutěž, z poloviny metafyzická debata, byl řízen Velkým arbitrem arbitrárních pravidel, kterýžto vše posuzoval od křupavosti kůrky až po to, zda – těstíčko dokáže vyjádřit bezvýchodnost lidské touhy po transcendentnu.

V tom roce se nadto soutěž odehrávala pod obzvlášť intenzivním tlakem, neboť hlavní cenou se stala koruna nekonečného džamblu, což byl mystický artefakt, který svému nositeli poskytoval právo vyhlásit na fiskální rok jednu univerzální pravdu, stejně nezpochybnitelnou jako pondělní kocovina.

„Letos musím zvítězit já!“ zakřičela madam Fisilis von Spluč, úřadující šampionka, postarší žena, jejíž citronový koláč se špetkou pepře kdysi způsobil nepatrnou revoluci v království mírných obav. „Musím vyhrát, jinak město upadne do anarchie!“

„ANARCHIE JE UŽ V PODSTATĚ TEĎ!“ zařval prodavač zelí jménem Terrence, jehož hlas byl tak drsný, že by s ním mohl strouhat sýr. Už léta tento muž s vizáží proroka a zápachem polní kuchyně postával na rohu ulice, kde prodával zelí.

Terrence byl nedílnou součástí města, něco mezi městským bláznem a radním pro zemědělství. Jeho zelí nikdy nikdo nekupoval, a přesto se zdálo, že ho nikdy neubývá. Proč? Možná proto, že to nikdy nikoho nezajímalo.

V Blunderfaxu se zelí stalo alfou i omegou veřejného diskurzu. Házelo se po politicích, bylo symbolem stability (i když jen na půl dne), a někdy dokonce sloužilo jako částečná metafora pro manželskou věrnost. Terrence si svou pozici filozofa města vybojoval především tím, že nikdo jiný nedokázal křičet ZELÍ tak hlasitě, aniž by přitom shodil pět kusů na zem.

A tak město stálo na hraně šílenství – což znamená, že se odchýlilo o dalších pár stupňů od svého obvyklého chaosu.

2. Konkurz osudu

Nedaleko od centra Blunderfaxu, v impozantní, ač rozpadající se Opeře bloudících not, tou dobou probíhaly konkurzy na Operu všeho, opus tak ambiciózní, že sliboval obsáhnout celou lidskou existenci ve třech dějstvích, jednom bále-tu a finále na kazoo.

„Další!“ vykřikl režisér, prelát, monsignor Cambert Fuffle, muž s monoklem, který si prohlížel svět, jako by ho chtěl zažalovat za urážku na cti.

Na jeviště vstoupila nervózní mladá žena. Jmenovala se Margret Pejrtová a byla si jistá, že se narodila pro něco velkého. Jen si zatím nebyla jistá, jak velké by to mělo být.

„Vaše jméno!“ štěkl po ní Cambert.

„Margret Pejrtová,“ pípla. „Zazpívám baladu o zapomenutém vesmíru.“

Margret ihned spustila. Zpívala hlasem, který zněl jako paprsek slunce zachycený v praskajícím ledu. Byla to směs melancholie zapomenutých narozenin a radosti z nalezení ztracených ponožek. Margretina píseň byla tak procítěná, že v prvních řadách začaly divákům padat brýle, aniž by si toho všimli. Ale ve chvíli, kdy přešla do refrénu, se nad ní začal kymáčet obří lustr.

„FANTOM OPERY JE ZPÁTKY!“ vykřikl kdosi z publika.

„To je nesmysl,“ zamumlal Cambert. „Pravděpodobně jen údržbář s poetickými sklony.“

V tu chvíli se lustr utrhł – ale místo aby spadł na zem, tak se ve vzduchu proměnil v obrovskou třpytivou labuť, která zamávala křídly a zakrákala cosi, co mohlo být buďto proroctvím, nebo každodenním klepem, načež se zhroutila v hromádku existenčně zmateného skla.

Margret stála jako přimrazená, jednu ruku na srdci, druhou v kapse, svírajíc si svou maličkou cibuli, kterou si schovávala pro štěstí. Ještě to nevěděla, ale její výkon – a její nepochopitelná cibule – uvedly do pohybu události, které změnily samotnou podstatu reality.

2.5. Časová předehra

Na opačném konci země mezitím posedával na hradbách muž, který si říkal Viktor Časopust. Ostatním lidem tvrdil, že dokáže komunikovat s časem. To by možná nebylo tak zvláštní, kdyby čas zrovna neseděl vedle něj a nemazal si na chleba arašídové máslo.

„Viktore, měl bys vědět, že čas nemá smysl,“ řekl čas, zatímco kousal do chleba.

„To vím, ale to neznamená, že s ním nemůžu smlouvat!“ odsekl Viktor. „Teď poslouchej. Musíš uklidnit ten chaos ve světě, jinak přijdeš o celý rok dějin!“

Čas pokrčil rameny. „Nikdy jsem neměl moc rád srpen.“

Ve stejné chvíli v jedné opuštěné části Blunderfaxu tři mnichové ve zvířecích kostýmech debatovali o proroctví.

„Měli bychom už vyrazit?“ ptal se první.

„Počkej, až skončí druhé dějství,“ odpověděl druhý.

„Ale co když do toho cibule nezasáhne?“ zamumlal třetí.

„Cibule vždy zasáhne.“

A svět se dál točil – aspoň zatím.

3. Schizofrenický sprint

Dalšího rána se Blunderfax probudil pod nebem, které připomínalo tartanovou deku. Meteorologové kroutili hlavami, zatímco básníci psali ságy na téma „Pán Pléd“.

Margret se probudila do chaosu. Od toho okamžiku, kdy otevřela dveře od svého bytu, byla pronásledována mnichy ve zvířecích kostýmech. Ti k ní po vleklé

honiče přistoupili, poklekli a s vážností řekli: „Jsi vyvolená.“

„Já?“ zeptala se zmateně.

„Ano. Tvůj čas je tady. A ta cibule... je klíčem.“

„K čemu?“

„To ještě přesně nevíme. Možná ke dveřím. Možná ke kosmu. Ještě na tom pracujeme. Ale musíme teď jednat rychle.“

A tak byla Margret vtažena do výpravy, která zahrnovala:

- Přechod pouště času, kde derviši zpívali písně, jež se vracely zpět do ticha.
- Loď s piráty, kteří místo zbraní používali slova jako *ontologický paradox*, psali básně a nenáviděli koření, zejména to nové.
- Knihovnu, kde moudrost byla dostupná pouze těm, kteří nosili černé vysoké ponožky.

4. Nejvyšší pravda

Konečně Margret dorazila až na Velké existenciální pečení, právě ve chvíli, kdy madam Fisilis odhalovala své mistrovské dílo, jedlou miniaturu vesmíru, dort tak dokonalý, že i letmý pohled na něj mohl tomu největšímu optimistovi způsobit existenciální krizi.

„POČKEJTE!“ vykřikla Margret a zdvihla cibuli nad hlavu. „Mám pro vás odpověď!“

Celý dav ztichl. I zelí se jevilo, jako by tajilo dech.

„Život,“ pronesla Margret, „je jako cibule. Občas smrdí, rozpláče vás, ale když ji orestujete s máslem a posypete solí, není to tak hrozné.“

Dav vybuchl v nadšení. Velký arbitr s pláštěm z peří sta ptáků nečekal ani chvíli a nasadil korunu nekonečného džamblu na hlavu Margret. Zelí se okamžitě vyprodalo. A svět na chvíli zaváhal, jen aby vzápětí s úsměvem pokračoval ve svém věčném spěchu dál.

Epilog

Margretina máslová pravda o cibuli se stala základem nové éry. Lidé začali nosit cibuli v kapsách a království začala měřit svůj úspěch v tom, kolik másla a soli mají na skladě.

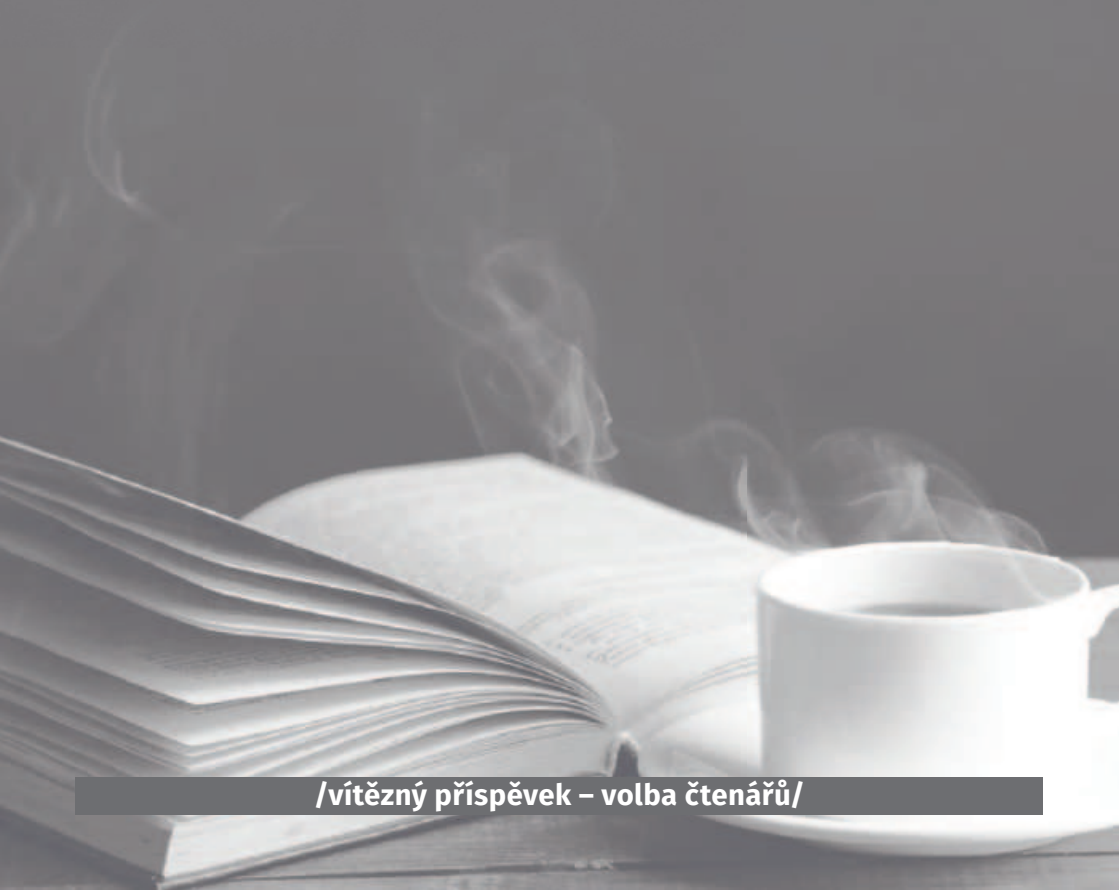
Někde, ve vesmíru, labuť znovu zamávala křídly a zašeptala: „Pokračujeme.“

A lidstvo pokračovalo – schizofrenní, bláznivé, absurdní, krásné.

/II. kolo – kategorie junior/

Vitamíny

Lucia Glozиковá

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

„Na počiatku bolo slovo a z toho slova vznikol vesmír, hviezdy, galaxie, planéty, všetky krásne a fantastické výjavy, medzi ktorými sa nachádza aj Zem.“

Takto začínal svoju fantastickú trilógiu neslávny spisovateľ – pravý, nefalšovaný umelec vo svojom trápení – Félix Jeremiáš Buffel. Dopísal vetu a ostal civieť na monitor. Oprel sa o chrbtom o svoje krivé kreslo a odpil si z medovej whisky, ktorú mal naliatu v hrnčeku od svojej mamy.

„No, a čo teraz?“ zaznela jeho otázka do nezaľudneného bytu, plného rozhádzaných kníh a papierov. Vydýchol si. „Aj tak je to pičovina.“ Novo narodený text však nezmazal. Nechal ho visieť v nekonečnej prázdnote bieleho potenciálu wordového editoru.

Nevedel sa v príbehu nikam pohnúť. Celý deň sa nemohol v práci sústreďiť, lebo sa nachádzal v iných vesmíroch svojej úžasnej fantastickej mysle a keď už mal konečne priestor to niekam zapísať, ocitol sa na mŕtvom bode. Zapozeral sa po svojej izbe. Nemala dvere, iba veľký priechod, ktorým bola jeho izba spojená s obývačkou. Na konci obývačky boli otvorené dvere do kuchyne a tak dovidel až do okna na druhej strane svojho malého kráľovstva. Tento pohľad sprevádzali knihy pozdĺž stien a papiere na zemi a poličkách a inak nič viac. Toľko svetov a príbehov a všetky úplne zbytočné... Cítil sa taký prázdny, ako jeho byt. Všetky tie dočítané, rozčítané a ani nerozčítané knihy a papiere jeho prác jednoducho nedokázali vyplniť tú prázdnotu, akú prežíval. Cítil sa otupene a chladno. Už mu ani nevadilo to odporné tikanie hodín, ktoré tak veľmi nenávidel. Nič ho už netrápilo a nič mu už neprekážalo. Iba sa nevedel zbaviť neskutočnej ťažoby z nezmyselnosti svojej existencie. Sám seba sa pýtal, kedy sa jeho svet ocitol v takýchto troskách. Keď sa pozeral dlhšie, tmavá fotelka mu začala nápadne pripomínať trhlínu v priestore a akoby sa papiere a knihy oslobodili od gravitácie a poletovali všade okolo. Jeho svet bol na kusy a cez steny presakovala tma prázdnoty. V jednotlivých poletujúcich fragmentoch monumentov tejto fantázie spoznával svoje sny a ciele. Poletoval si tam medzi nimi a jeho byt v podnájme sa stal bezodnou priepasťou jeho existencie. Aspoň tak to teda vnímal Félix Jeremiáš Buffel, ktorý po neúspešných pokusoch, dostať sa na vysokú školu, od svojich dvadsiatich rokov žil sám v malom byte, v malom meste, v malom štáte, v malom svete. Celkovo takto žil a pracoval tri roky, päťdesiatštyri dní a deväť hodín, no jemu to prišlo ako večnosť.

Položil hrnček na stôl a uvedomil si, že jediné, čo osvecovalo jeho byt, bolo modrasté svetlo z monitora. Spomenul si na svoju dávnu kamarátku a akoby v jeho hlave vrvela „Zase po tme... Veď si zapni, máš tu takú tmu, že by z toho chytilo aj slnko depresie.“

„Hah... Depresívne slnko... O tom by sa možno dalo niečo napísať.“ Povedal si nahlas, ale ani sa nepohol. Pokračoval v pohodlnom pozorovaní svojho malého sveta.

Skutočne, ani nevedel kedy, všade bolo tmavé šero. Postavil sa a podišiel ku zapínaču. Zapol svetlo a šedý rozpadnutý svet nahradilo teplé svetlo žiarovky a totálny neporiadok. Napadlo mu, že si k tomu závanu čerstvého svetla dá

aspoň vitamíny. Zapil pár farebných tabletiiek vodou a podľa imaginárnych príkazov Laury, jeho spolužiačky zo strednej, začal zbierať papiere zo zeme. Pousmial sa a napadlo mu, že už dlho neboli v kontakte. Potom si však uvedomil, že upratovanie aj tak nemá zmysel a položil kopu neupravených hárkov naspäť na stôl. Aspoň ten bordel nejako preorganizoval. Laura z jeho hlavy odišla a tak si v pokoji šiel zastrieť žalúzie.

Ako však zastieral žalúzie v kuchyni, všimol si, že vonku je svetlo. Myslel si, že sa mu asi len zdalo, že bola tma a tak sa pozrel na hodiny v obývačke, či sa mu vôbec oplatí znovu odostierať. Skôr, ako si všimol koľko je hodín, si uvedomil, že už nepočuje tikanie. Zastavili sa mu hodiny. Prišlo mu to veľmi zvláštne, ale tiež už dlho nemenil batérie, tak šiel pozrieť čas na počítači. Bolo šesť hodín štyridsať dva minút. Lenže šesť hodín a štyridsať dva minút bolo už na začiatku jeho existenčnej krízy. Odpil si z hrnčeka silný glg a chcel myšou kliknúť na čas, ale kurzor sa nepohol. Pozrel sa von oknom, ale nemohol vidieť odkiaľ to svetlo pochádza. Až teraz si však uvedomil, že je až príliš biele. Nikdy v živote nevidel také biele svetlo. Prišlo mu zvláštne povedomé a vôbec ho nepálilo v očiach, akoby čakal. Niektorí ľudia vychádzali na ulicu a uprene pozerali do neba. Félix sa chcel ísť pozrieť tiež. Vyšiel teda z bytu s hrnčekom v ruke ešte aj vo svojom jemnom župániku a papučkách a kludným krokom zišiel schodisko a šiel von. Vzduch vonku sa zdal byť ľahší, a všetky farby akoby mizli pod jasným bielym svetlom. Z panelákového komplexu šedej sa stal nie čierno biely, ale bielo biely film. Mal pocit, že sa zastavil čas. Prišiel k susedovi z dolného poschodia.

„Jerguš, počuj, čo sa to deje?“ Nereagoval. Nikto nereagoval na svoje okolie, iba sa uprene pozerali na oblohu. Tak sa pozrel aj on. Na oblohe bol obrovský znak. Najprv si myslel, že je to plus, ale potom mu to skôr pripomínalo kríž. Každopádne nechápal, prečo sa tam všetci tak uprene pozerali. Napadlo mu, že to je nejaký vládny experiment. Niektorí ľudia začali plakať, jedni od šťastia, iní bedákali. Padali na kolená a modlili sa a ronili slzy ako v deň súdny. Iní len stáli a civeli. Zopár sa hnevalo a začalo hrozne zjapať. Félix Jeremiáš Buffel však necítil strach. Nebál sa, ani keď sa začali oblohou ozývať strašné zvuky, akoby sa trhalo nebo. Nebál sa, ani keď sa zem začala chvieť. Len sa mĺkvo prizeral na chaos okolo seba, obutý v chlpatých papučkách. Potom mu akosi došlo, že to, na čo sa pozerá je koniec sveta.

Otvoril ústa a vyslovil jedinú vec, ktorá mu vtedy prebehla myšliou.

„Tak to som si tie vitamíny dneska asi bral zbytočne.“

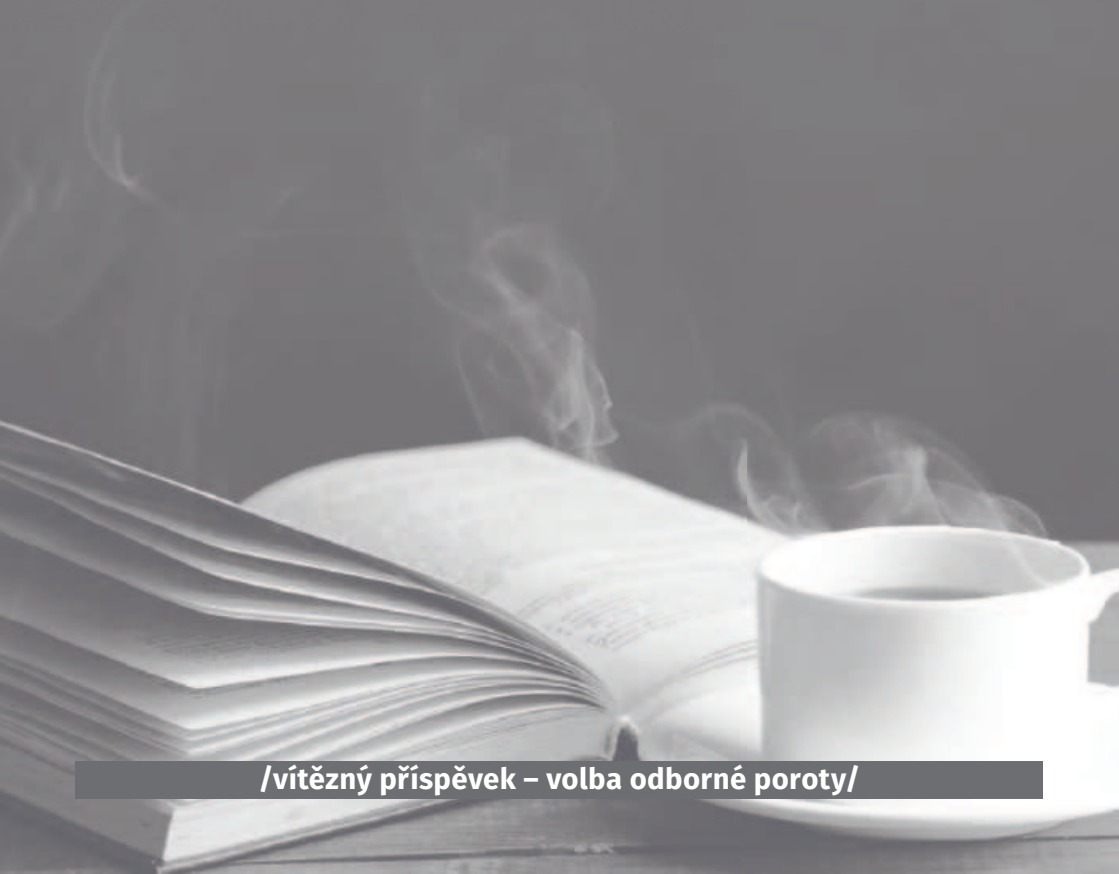

MAŠKARÁDA – JANA KUBÁTOVÁ, ELIŠKA VOCELOVÁ

/II. kolo – kategorie senior/

Karmínový králík, trudomyslný taškář a Nekonečnost

Vladimíra Hirsh

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty/

Společenskou místností domova pro seniory SARDINKA se rozléhala symfonie míchání bridžových karet, cinkání šálek o podšálky, občasného zvonění telefonu a smíchu obyvatel zapojených do výše uvedených činností.

Uprostřed harmonického chaosu S(tále) A(kčních) R(adostných) D(ůchodců) I(n-tenzivně) N(aplno) K(onajících) A(ktivity) seděl Masato. Byl velmi společenský, rád s kdekým ztratil slovo a v dobrém slova smyslu do všeho strkal svůj doleva zakřivený nos.

Právě si stahoval do mobilu aplikaci Ninja fitness pro seniory – která slibovala, že pomocí individuálně přizpůsobených a postupně vystavěných tréninků ovládne starodávné bojové umění, aniž by si zlomil krček – když do místnosti vešel Shi. Tento depresivní vyzáblý dobrovolník neurčitěho věku, který čas od času zavítal do Sardinky, s sebou pod paží nesl deskovou hru Nekonečnost. S kým si dnes asi zahraje hru, která se hraje jen jednou za život?

Masato se otočil na příchozího: „Dobrý den, mistře mírného neklidu. Váš příchod neušel mé pozornosti. Nebo možná jen zapnuli klimatizaci?“

Shi procedil mezi zuby: „Co kdybychom si dnes zahráli spolu?“

Masato před odpovědí udělal téměř nepostřehnutelnou pauzu a zalapal po dechu: „Proč ne?“

„Dobře, seznamte se tedy s pravidly,“ řekl Shi a položil na stůl víko krabice, do kterého byly vlepeny instrukce vytištěné na kdysi křídově bílém a nyní již věčností řádně zažloutlém papíře.

Hra pro dva hráče. Hrací kostka určí, o kolik políček se posunete dál. Cílem hry je doputovat do Nekonečnosti. Na cestě hráči mohou vstoupit na políčko Výzva, kde obdrží speciální úkol. První hráč, který dosáhne Nekonečnosti, je prohlášen za vítěze. Změna pravidel v průběhu hry vyhrazena.

„A nyní si vyberte jednu z figurek,“ pokračoval Shi a téměř ve stejnou chvíli, kdy položil víko s pravidly před Masatoa, zase krabici sebral a místo ní vedle sebe vyskládal cínového císaře, měděného mnicha, papírového poutníka, stříbrného samuraje, trudnomyslného taškáře a karmínového králíka.

Když si Masato prohlížel figurky, periferním viděním zaregistroval Shiho vyhublou ruku, jak sahá do kapsy a vytahuje drobné hodinky.

Masato ukázal na králíka.

Shi otevřel kapesní kukačkové hodiny s miniaturními dvířky ukrývajícími opeřence, něžně nastavil ručičky a natáhl je. Hodinky začaly potichu kukat.

„Začínáme.“

Po prvním hodu kostkou ve tvaru mrkve se Masato přeměnil ve zvolenou figurku. Králík Masato teď běhal s nakažlivou energií po hrací desce a volal: „Shi, honem naskočte,“ zvolal s mazaným úšklebkem, „nebo budete mít problém držet krok s pelášícím stratégem!“

A tak se králík a Shi, který hodil kostkou ve tvaru pravolevé škorňe a změnil se na taškáře, vydali na cestu k Nekonečnosti. Střídavě házeli mrkví a škorní. Když

pluli přes moře Možností, taškář Shi si vybudoval náskok, ale v Táhnoucích se lánech, čerstvě osetých ředkvičkami a kořeny lopuchu, hodil králík dvakrát za sebou šestku. Poskočil až na políčko Výzva, ve kterém se mu zobrazila otázka: *Který okamžik ze svého života si přejete prožít znovu?*

Masato se zamyslel. Vzpomínka přenesla oba hráče do sluncem zalitého horkého letního dne. Kolem vlály barevné fábory. Soutěžící, oblečení do výstředních kostýmů, se řadili na start. Králík i taškář bez problémů zapadli do davu.

Králík Masato štlouchl s potutelným úsměvem do spoluhráče: „Budeme dobývat Takeshiho hrad!“

Nejdříve se pokoušeli běžet po kluzkém svahu plném mýdlové pěny, a jak se snažili udržet rovnováhu vyhazováním končetin do vzduchu, připomínali tanečníky moderního výrazového tance na výročním gala představení. V mžiku je pohltila pěna a za moment se podobali zvířátkům vytvořeným z nafukovacích balónků více než dobře zaplaceným unaveným klaunem na dětské narozeninové oslavě. Poté je čekala houpající se kyvadla ve tvaru obřích rýžových hvězdovitých sušenek, kterým se bylo třeba hbitě vyhnout anebo rafinovaně počkat, až je tělem prorazí za nimi funicí zápasník sumo, a proběhnout podél zdi k další překážce.

Karmínový králík vyrazil a křičel: „Kupředu, Shi!“

V malém jezírku skákali přes nášlapné kameny a opakovaně padali do vody. Pak narazili na sekci plnou třímetrových rotujících gumových kuřat.

Králík nadšeně poskakoval a volal: „Shi, křepčete s kuřaty osudu!“

Ten kličkoval před poskakující drůbeží a nic jiného neměl čas vnímat. Najednou se tak lekl, že zbledl z obvyklé sněhové bílé na ledově bílou.

„Vejte! Pozor na tanec mezi vejci! Dávejte pozor, kam šlapete!“ Ale vtom Shi dostal do hlavy pryžovým kuřetem a upadl mezi vejce. Skořápky zapraskaly a Takeshiho hrad zmizel v nedohlednu. Oba se ocitli zpět na hrací desce a tentokrát sdíleli stejné políčko.

„Masato, takhle jsem se nepobavil od roku 1620!“ chechtal se a zkontroloval čas na přenosných kukačkách, zatímco z něj odkapávaly žloutky a bílky. „Být vyřazen ze hry nadrozměrným kaučukovým pernatým tvorem? K popukání!“

Po průjezdu Světlymi zítřky padl na políčko Výzva tentokrát Shi. Instrukce zněla: *Zazpívejte píseň, která odráží vaši životní cestu.*

Vzápětí se oba hráči objevili ve spoře osvětleném karaoke pokoji, kde byl k dispozici katalog pro výběr písní. Jeho stránky byly zatavené do umělé fólie, a přesto byly umaštěné. Byl to stejný typ záhady jako ta, že se mléko do kávy mizející ze společné lednice naučilo vytratit po anglicku. Shiho kostnaté prsty procházely seznam. Jejich majitel po chvíli rozpoutal tak komicky děsivé představení známé death metalové ukolébavky Hymna ticha, jako kdyby podával životní výkon na konkurzu do muzikálu Za hřbitovní stěnou: paměti hrobníka Harady. Jeho hlas sahal od vzdychů evokujících odvápnující se kávovar přes vysoký kvílivý zvuk turbulentní tekutiny v potrubí až po sykot unikajícího plynu. Masato, povzbuzen saké, navolil další píseň a z ničeho nic začal zpívat The Show Must Go On.

Tomu, kdo by šel náhodou kolem a nakoukl dovnitř přes dveřní okénko, by se naskytl výstřední obraz karmínového králíka s ochraptělým taškářem, jak držíce se za ramena a pohupující se do rytmu, unisono zpívají We Are the Champions.

A pak hudba ustala.

Znovu se ocitli na hrací desce. Stáli na měkkém koberci ze spadaného listí před cedulí s ukazatelem Nekonečnost. Pod nohama jim šustil podzim. A hodinky kukaly jak o život.

Do cíle oběma zbývala čtyři políčka.

Pokud chtěl být Masato prohlášen za vítěze, musel hodit čtyřku. Chyběl už jen krůček.

Masato hodil trojku. Shi hodil čtyřku.

„Do smrti dobrý,“ řekl Shi. Na rozloučenou podal Masatovi chladnou ruku a sám vykročil do Nekonečnosti.

Rozhostilo se hrobové ticho.

Masato zůstal na hranici Nekonečnosti.

Vzduch byl prosycen sterilní vůní dezinfekce. Místností se ozývalo jemné pípání monitoru. Masatovy oči se pomalu otevřely a přivykaly ostrému světlu.

Do pokoje vstoupila zdravotní sestra.

„Vítejte zpět! Kdepak jste se nám toulal?“

Zatímco sestřička kontrolovala displej, Masatova mysl bloumala mezi vzpomínkami na Takeshiho hrad a karaoke party.

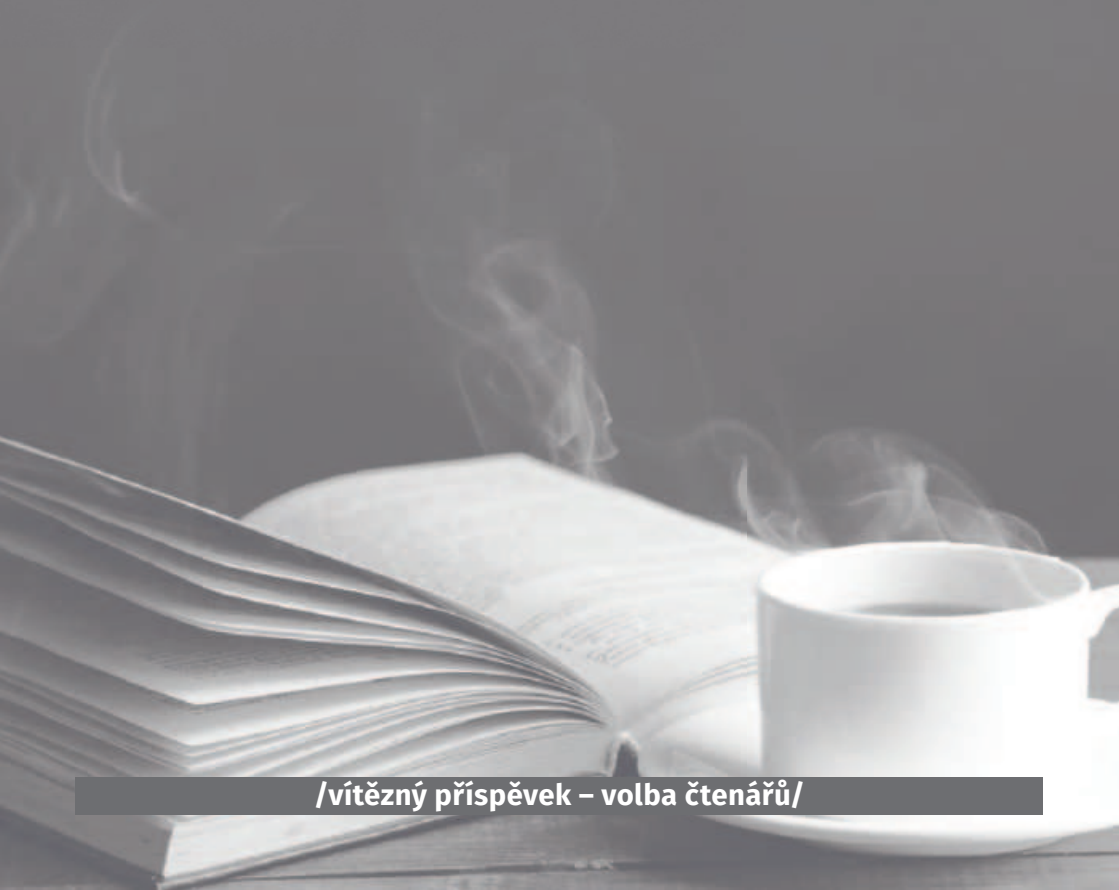
„Víte, já jsem si díky kurzu rychločtení stihl na začátku přečíst i to připsané drobným písmem pod pravidly: *Nekonečnost – vaše konečná. Vítězství nemusí být vždy výhra.*

„Nebojte, určitá zmatenost po probuzení z kómatu je normální. Docela jste nás vyděsil, ale uzdravujete se a brzy se budete moci vrátit do Sardinky.“

/II. kolo – kategorie senior/

Úspěch

Dalibor Boubín

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

Tento příběh se téměř do posledního písmene skutečně odehrál. Přesto mi všichni říkají: Ne, tohle je tak absurdní, že to nemůže být pravda. Takže asi tak... No dobře, Godzilla je ve skutečnosti ještě děsivější. Ale ten zbytek...

„Podepište to tady.“

Nevrlá paní pohodila na stůl dva papíry.

Můj redaktor předstíral, že ho zaujalo něco nesmírně důležitého venku za oknem. Nebýt tak vyklepaný, možná bych se na omšelou budovu smíchovského nádraží podíval také, ale takhle jsem jen zapátral po něčem na psaní. Žena mě přes tlustá skla brýlí spalovala pohledem. Roztřesenýma rukama jsem na dně batohu nahmátl povědomý levný plast.

„Tady je, mrška,“ vytáhl jsem modrou trubičku na světlo.

Godzilla nehnula ani brvou, zatímco redaktor si náhle vzpomněl, že má něco důležitého na práci, a zmizel.

Konečně jsem do napjatého ticha cvakl palcem o vršek propisky a třesoucí se rukou vykoulil na obě kopie své historicky první autorské smlouvy dva na-prosto rozdílné podpisy.

„Vždycky jsem s tím měl problém,“ omluvil jsem se. „V bance jsem nikdy netrefil podpisový vzor.“

Podivná bytost se neusmála ani teď. Tlustými prsty otočila oba papíry a vrazila na ně své vlastní parafy.

„Peníze vám pošleme do dvou měsíců,“ štěkla a tím jsem pro ni přestal existovat.

„Já jen...“ osmělil jsem se.

„Co ještě?“ zavrčela.

Vytáhl jsem z černé dózy přeplněné různými psacími pomůckami svou reklamní tužku a pozvedl ji do výše očí.

„Jen si zase vezmu tohle,“ vykotal jsem. „Mám k ní sentimentální vztah.“

Asi jsem ji překvapil, protože na chvíli ztratila svou hrůzostrašnou masku: „K tomuhle šuntu?“

Jo, k tomuhle šuntu, pomyslel jsem si s notnou dávkou nostalgie...

Letošní jaro si v ničem nezadá s tropickým létem. Třicítku mírní lehký vánek a plechová střecha vrhá na nástupiště nepříliš účinný stín. Vlak Intercity s pravidelným odjezdem v šestnáct hodin bezostyšně ignoruje nádražní hodiny a z plánů Českých drah si dělá srandu. Elektronický hlas čekatelům právě hlásí, že pro technickou závadu dorazí souprava později. Ohlášené zpoždění se prý může změnit.

Ani ne půl hodiny po plánovaném odjezdu se na západě vyloupne namodralý bod a zanedlouho s charakteristickým skřípěním brzd doroste do rozměru dospělého vlaku. Do začátku akce zbývají dvě a půl hodiny. Kavárna KA SHA FE by ale naštěstí měla být jen pár kroků od hlaváku. To stíhám.

Vůz číslo jedna je zařazen až na samém konci soupravy, což mě nijak nezaskočí, protože jsem už služeb národního dopravce párkrát využil. Sebevědomě se usmívám a blahosklonně sleduji méně zkušené spolucestující, kteří s vyplazenými jazyky v zoufalé snaze najít správný vagon pobíhají sem a tam. Zatímco se zájemci o vůz číslo sedm ženou přes celé nástupiště směrem k lokomotivě, překonám deset kroků ke dveřím svého kočáru.

„Áááá,“ odfrkne si pán zalitý potem, jakmile sestoupí na rozpálený peron.

„Konečně!“ rozplácne se drobná paní, která mu klopýtá v patách.

Oba se pak zastaví na betonové ploše, do níž žhne slunce v plné síle. Radostně se nadechnou horkého vzduchu.

„Paráda,“ zaslechnu ještě.

Nějací blázni. Nastupuji.

Těžký, nehybný a vydýchaný vzduch. Asi sto stupňů. Bude to v pohodě. Rychle to opraví a frčíme. Jako by mě bůh železníc slyšel, z palubního rozhlasu se ozve unavený mužský hlas. Nerozumím úplně všemu, ale chápu, že vlak bude restartován, ať už to znamená cokoli. Vypnout a zapnout. Osvědčená metoda každého ajťáka.

Světla zhasnou. Když se po několika minutách zase rozsvítí, žádné spásné hučení klimatizace se neozve. Ani stopa po mrazivém proudění. Světla zhasnou znovu.

Pátý pokus. Beze změny.

Oknem vidím, jak se nástupiště vyprazdňuje a lidé odevzdaně nastupují. Zdá se, že vyrazíme. Ne do horoucích pekel, protože tam už zjevně jsme.

„Vážení cestující.“ Jiný hlas než před chvílí. „Na naši vlakovou soupravu spadla cihla. Z důvodu bezpečnosti provozu musí být nejprve odpojena trakce na této koleji, aby ta věc mohla být odstraněna. Omlouváme se za způsobené potíže.“

Do vagonu vstupuje průvodčí. Chlap jako hora, což se teď docela hodí. Hlavně jemu.

„Klidně se jděte ochladit ven,“ prohlásí bodře dřív, než kdokoli stihne zaútočit. „Tohle bude ještě chvíli trvat.“

Vybavuji si ruťový sloupec na staříčkém teploměru venku a jsem ochoten připustit, že třiatřicet stupňů Celsia může za správných podmínek působit jako osvěžení. Jdu s davem.

O vůz, jehož číslo odhaduji na čtyřku, kdosi opřel hliníkový žebřík. Na jeho vrcholu balancuje muž v montérkách a mobilním telefonem fotí. Když skončí s plošným snímkováním, natáhne jednu ruku a vítězoslavně cihlu zvedne nad hlavu. Pořídí si ještě několik selfíčků, která budou do minuty na jeho Instagramu. Po deseti minutách pantograf zase políbí dráty.

Přemýšlím, odkud může na vlak na hlavním nádraží krajského města spadnout kus zdiva. Zvažuji mnoho variant. Sabotáž? Orel, který si pálenou hlinu spletl se želvím krunýřem? Nechávám otázku nezodpovězenou a vracím se na své místo.

„Klidně to jděte zkusit do předního vozu,“ vysvětluje trpělivě průvodčí dvojici důchodců. „Třeba tam ještě najdete nějaké místo. Je to jediný vůz, který chladí.“

„Jo,“ zasměje se člověk ve středověkém kostýmu. Z jedné vysoké kožesinové boty mu vykukuje dlouhá dýka. „Sice si nesednete, ale upadnout už nemůžete. Je tam narváno.“ Pak se obrátí na své spolence: „Jdu do jídelňáku pro nějaký piva.“

Dáma v dlouhé sukni a hrubé režné košili, přes kterou má nataženou ještě chlupatou vestu, zvedá palec.

„Jó,“ volají ostatní zbrojnoši.

V duchu sám se sebou uzavírám sázky. Dostanu infarkt z přehřátí dřív já, nebo někdo z těch důchodců? Podle míry agresivity vůči průvodčímu bych jim dal ten nižší kurz.

S padesátiminutovým zpožděním konečně vyrážíme. Volným krokem proplujeme spleť výhybek a koleje si postupně zamávají na rozloučenou, až zůstane jen ta jedna naše a její parťák z protisměru. Míříme na východ.

„Vážení cestující,“ zahlaholí palubní rozhlas. „Hovoří strojvůdce tohoto vlaku. Nebudete mi to věřit, ale mám pro vás další zprávu.“ Dramatická pauza. „Správa železnic vydala na základě varování Českého hydrometeorologického ústavu o nebezpečí silných bouřek nařízení o zvláštním režimu jízdy. Vybranými úseky bude naše souprava projíždět sníženou rychlostí.“ Pak zakašle a ještě dodá: „Omlouváme se za způsobené potíže.“

Vykouknu okénkem ven. Obloha bez mráčku. Mezi Plzní a Prahou nejspíš žádné vybrané úseky nejsou. Stále jedeme dvacetikilometrovou rychlostí.

V Malé Chuchli se průvodčí vrací a na něčí žádost otevírá panel v chodbě.

„Tady,“ ukazuje. „Tady je to ovládání. Už jsem to zkoušel stokrát.“

Jeden z mužů natáhne ruku a prstem zmáčkne vedlejší tlačítko. Nad hlavou nám to zašumí a do vagónu vtrhne proud mrazivého vzduchu. Na Smíchově proudění ale zase ustává a do stanice Praha hlavní nádraží dorážíme jako v pojízdné sauně.

Vystupuji mezi posledními, protože lovci pod vlivem alkoholu a přehřátí vrávorají uličkou, kde se srážejí s důchodci ohánějícími se teleskopickými holemi. Z nástupiště projdu rovnou starou halou k magistrále. Propletu se nekonečným davem údajně maďarských migrantů, kteří větší část původní nádražní budovy již nějakou dobu obývají, a rychlým krokem zamířím do Rubešovy ulice. Vyhlášení výsledků literární soutěže mělo oficiálně začít před půl hodinou. Obloha je stále blankytně modrá.

Do mikroskopické kavárny vstupuji ve chvíli, kdy předčítají výsledné pořadí finalistů. Sleduji to přes hlavy několika dalších přítomných úzkým průchodem

mezi jedinými dvěma místnostmi. Patnáct osob tu zadní dokázalo ucpat až do neprůchodného stavu. Šťastnou náhodou zaslechnu své jméno. Protlačím se tedy vpřed. Modrá reklamní propiska mění majitele a stává se mou jedinou odměnou. Netuším, co je na ní napsáno. Přeci nebudu vytahovat brýle.

Asi půl hodiny čekám, padne-li nějaké slovo o v mejlech inzerované další spolupráci s tímto malým nakladatelstvím, ale nic takové se nestane. Vnutím se mezi skupinku vybraných autorů, kteří smějí kousek své práce přečíst nahlas, abych dal celému výletu alespoň zdání smyslu.

Po necelé hodině zaplatím jeden čaj a volným krokem zamířím zpátky k nádraží. Ven dorazilo šero a hutná oblačnost.

I zpáteční cesta trvá tři hodiny namísto obvyklých osmdesáti minut. Po příčinách už nepátrám. Uvnitř kupé drkotáme zuby, protože klimatizace jede pro změnu naplno. Snížit její výkon nelze, protože někdo ukradl ovládací prvky.

Godzilla natáhla ruku. S jemností, jakou bych u ní nečekal, mi mou modrou plastovou literární výhru vytáhla z prstů a jediným přesným obloukem ji poslala do koše na druhé straně kanceláře. Pak sáhla do přeplněného kelímku a podala mi krásnou, stříbrnou a celokovovou propisku se dvěma černými kroužky.

„Teď už jste publikující autor,“ zasmála se. „Nedělejte nám tímhle brakem ostudu,“ kývla směrem k odpadkům.

„Tak díky,“ usmál jsem se.

Pak jsem se otočil a vyrazil prožít další dobrodružství v režii českého národního dopravce.

MAŠKARÁDA – ELIŠKA VOCELOVÁ, JOSEF NECHUTNÝ | MICHAL ŠTĚRBA, JAN MALÉŘ

Hledání vlastní identity

- deníkové zápisky -

Podstatou deníku je svěřit papíru, co nelze svěřit živé duši, napsat, co nemá být vysloveno, pojmenovat, co mělo zůstat skryto... Otevřít tedy něčí deník a začít se do jeho řádek může nezvaného čtenáře šokovat, překvapit nebo i zklamat stejně jako porotce, zvláště, pokud nenarazí na autentické zážitky. To se naštěstí ve třetím kole Literární kavárny nestalo. Jako porotci jsme listovali mnoha poutavými deníky a s jistou mírou zvědavosti a zájmu odkrývali další a další příběhy, které nám soutěžící připravili. Více než kde jinde, je právě v deníkové formě nutná uvěřitelnost a upřímnost – jakákoliv faleš či zpověď „šustící papírem“ totiž bývá čtenářem nekompromisně odhalena. Slouží tedy ke cti našich soutěžících, že nám v tomto kole předložili takové práce, které nás svou ryzostí často nechali zapochybovat, zda čteme soutěžní příspěvek nebo nahlížíme pisateli přes rameno, když po večerech svěruje deníku své nejnějnější emoce.

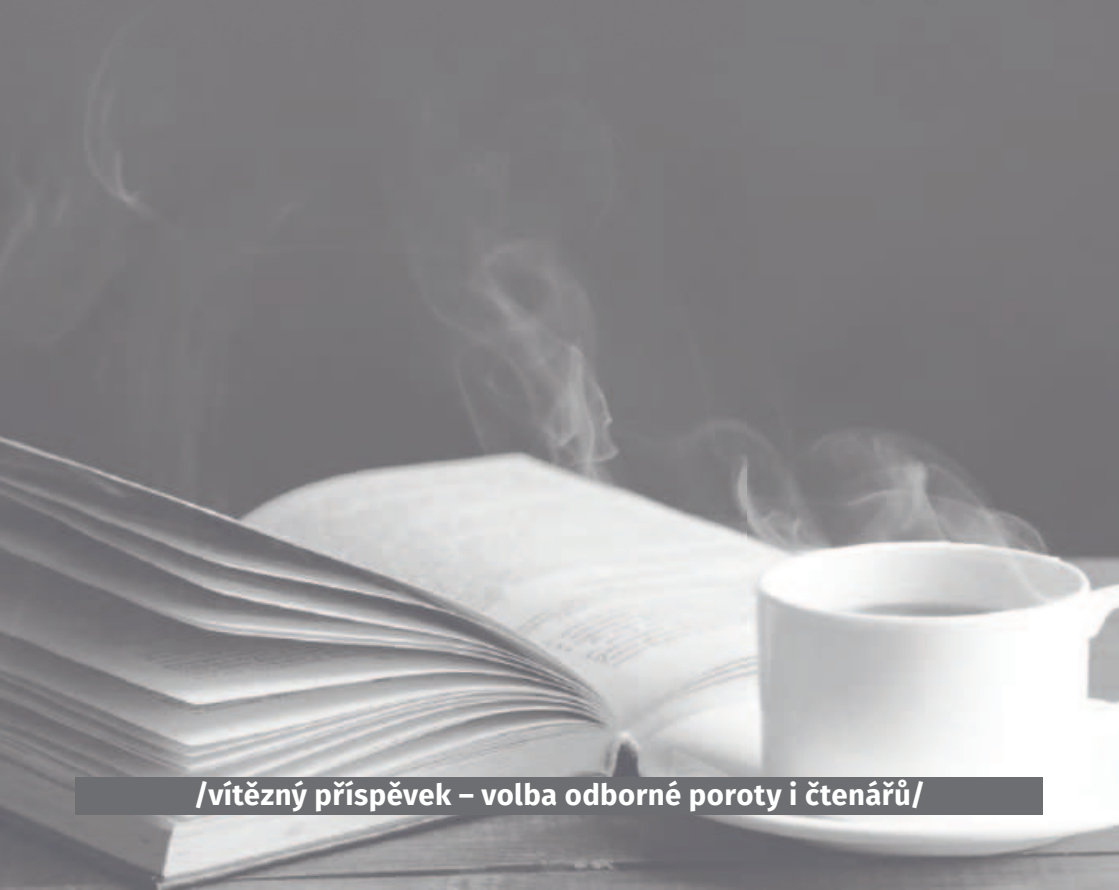
Irena Velichová

- inspirační zdroj | S barvou ven aneb Kondomedie -

/III. kolo – kategorie junior/

Deníky duše aneb zápisky samoty

Josefína Rozhoňová

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty i čtenářů/

Máte právo mě nenávidět. I já se k smrti nenávidím. A jestli mě milujete, znamená to jediné – neznáte mě. Každý, kdo mě zná, mě nenávidí. Nezasloužím si vaši lítost. Nezasloužím si ani rychlé srovození ze světa, i když by to asi bylo nejlepší. Ne pro mě, ale pro ty, kterým jsem společnicí.

Jsem Samota.

Čtvrtek

Dneska mě Radost vytáhla ven. Nechápu, jak jsem to mohla dovolit, jak se to mohlo stát. Byla tak nadšená, že jsem povolila v ostražitosti a dovolila, aby se její děsný optimismus přenesl i na mě.

Slunce se lživým úsměvem ve tváři hlásalo, že svět je bezvadný. Nikdy neuvěřím jeho přetvářce, vždy se budu pokoušet nahlédnout za zářivý záves, za nímž se skrývá temná tvář světa. Tak jsem Radost zatáhla do malého domku na kraji města.

Byl tam chlapec. Seděl ve svém pokoji a tiše plakal, zatímco se jeho „milování“ rodiče hádali ve vedlejší místnosti. Ječeli jeden na druhého a chlapec byl sám ve tmě a zoufale prosil boha o smilování. O jejich smíření, kterého se nejspíš nikdy nedočká. Protože lidé jsou sobečtí. Zajímají se jen o sebe.

Radost stála v koutku a nevěděla, co dělat. Neměla by tu být. V okně dělal chlapec společnost havran Žalu. To vypovídalo mnoho o jeho srdci, neboť u lidí, kteří jsou „jen“ smutní, sedává vrána Smutku. Měl v sobě tolik nesnesitelné bolesti a utrpení.

Stála jsem tam a dívala se, jak trpí. Trpí kvůli mně. Obklopovala jsem ho ze všech stran.

Sobota

Přišel jako obvykle bez pozvání, protože věděl, že bych ho jinak odmítla. Smutek. Nejspíš se od Radosti dozvěděl o onom chlapci.

Když jsem po dlouhém ignorování klepání na domovní dveře konečně stanula na prahu, uvítal mě pár temně modrých očí. Vážných a tak nějak laskavých. Zeptal se, jestli může dovnitř a mě bylo jasné, že je mu jedno, co řeknu. Usadil se na svém obvyklém místě a spokojeně upíjel slzičkový čaj. Já seděla naproti němu mlčky, dokud Smutek s klidem neodložil šálek a vážně na mě pohlédl. „Necítíš se dobře.“

„Nepovídej,“ odvětila jsem. Proč se do toho plete? Je to moje věc, co cítím. „Co mi chceš? Nemám čas ani náladu na společnost,“ řekla jsem a Smutek se pobaveně rozesmál. V tom smíchu však zaznívala i ozvěna frustrace.

„Chci ti pomoci. Nepředpokládám, že mi řekneš, co tě trápí, to málokdo dělá. Jen chci, abys věděla, že kdybys mi to chtěla říct, rád si tě poslechnu.“

Jen jsem se na něj výmluvně podívala.

Smutek se nenechal znepokojit, potřásl hlavou a spíš sám k sobě než ke mně pronesl: „Myslel jsem si to. Nevadí.“ Teď už mluvil ke mně: „každý si musí

projít tím obdobím, bolestí a nejistotou, kdy se všechno zdá černé. Kdy hledá sám sebe a smysl své existence. Skoro jako by nic nebylo důležitější. Dokazujeme sobě, že jsme potřební. Smíření se s tím, že nejsme dokonalí a že máme určitou zodpovědnost, která nám může připadat obrovská, děsivá a hrozná. Každý to prožívá jinak. S jinou intenzitou, s jinými pocity – každý jsme jedinečný, takže je nemožné, abychom to všichni vnímali stejně. Každopádně bys měla jít mezi lidi. Měla bys vidět, že tě potřebují, protože oni tě potřebují. Každého někdo potřebuje. Dřív jsem si myslel, že si musíme procházet bolestí, aby ji nemuseli cítit ostatní. Teď už to ale vidím jinak. Myslím, že si můžeme být oporou.“ Odmlčel se a dlouze a vážně se na mě zadíval. Řekl mi: „Ale těžký batoh může odhodit jen jeho majitel.“

Čtvrtek

Den, kdy za mnou přišel Smutek, mohl být vzdálený pár let. A zároveň jako by to bylo včera. Pak se u mě objevil znova. Pořád ještě nechápu, jak se to mohlo stát. Nejspíš příčinou mé únavy a otupělosti jsem ztratila kontrolu nad svými činy a nechala jsem se jím vytáhnout do světa tam venku. Držel mě pevně a nekompromisně mě vedl k jednomu z těch ubožáků utápějících se v mé existenci.

Byla to paní středního věku, zámožná. Seděla tiše ve svém bohatém salonku, na stole před ní tančila pára z horkého čaje. Žena byla pohroužena do čtení knihy. Mračila se v přísném zamyšlení, každé slovo, jež na ni černě pohlíželo z bledých stran, mělo nějaký význam a pro ni byl důležitý každý jeden z nich. Když se dostala na konec stránky, naslinila si prsty a pokračovala dál. V pokoji bylo naprosté ticho, jen hodiny na zdi ostýchavě tikaly a pára z čaje tančila v jejich rytmu a v hudbě ticha.

„Madam?“ ozvalo se zpoza dveří.

„Jdi pryč!“ zamračila se žena.

„Ale já...“

„Odejdi! Chci být sama,“ zavolala.

Zatajila jsem dech. Chce být sama? Dobrovolně? Fascinovaně jsem sledovala, jak se v poklidu vrátila ke čtení. Nevypadala nešťastně. Právě naopak.

Překvapeně jsem se otočila na Smutek a ten se jen pousmál. Vzal mě za ruku a vedl mě dál. Ukazoval mi další a další – ty, jenž mě milovali, i ty, kteří mě nenáviděli. Bylo to těžké, ne však tak těžké, jako dřív.

Když jsme skončili naši procházku, s úsměvem mi stiskl ruku a pravil: „Teď vidíš, alespoň doufám, že jsou tu lidé, kteří by se bez tebe neobešli. Jsou tu lidé, kteří žijí pro těch pár chvil o samotě.“

Pondělí

Nechala jsem se vést náhodou, až jsem stanula na větvi vysokého dubu, z něž se na měsíc dívala rusalka. Bledýma rukama si objímala drobné nohy. A pak se s naprostým uvědoměním otočila ke mně a pronesla: „Ahoj.“

„Ty o mně víš?“ odvětila jsem nejistě. Rusalka se zasmála čistým zvonivým smíchem.

„Samozřejmě, že o tobě vím. Přeci poznám, když po mém boku stojí má nejbližší přítelkyně,“ pak se odvrátila zpátky k měsíci.

„Jsem tvá nejbližší přítelkyně?“

„Samozřejmě.“

„A tobě to nevadí?“

„Jistě že ne. Jenom kvůli tomu, že jsem sama, přece nemusím být osamělá. Právě teď za mnou přicházejí přátelé, kteří jinak přijít nemohou – třeba ty, nebo moje myšlenky.“ Pokrčila rameny a vzhledla k měsíci. „Když jsem mezi ostatními rusalkami, taky je to krásné. Ale ta radost a potěšení... jsou tak nějak na povrchu mé duše. Jako by spíš vycházeli z ostatních než ze mě. Ale hluboce šťastná jsem tady. Sama. A přece ne.“

mlčela a já mlčela s ní. Bylo to zvláštní. Myslela jsem, že rusalky jsou smutná stvoření, Smutek u nich často sedává a mě často vypráví jejich příběhy. Ale takhle byla jiná.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se. S vyrovnaným klidem, který prozrazoval, že právě teď je v hlubokém zamyšlení a někde hodně daleko ode mě. „Níniel,“ řekla mi. Na mě jméno se nezeptala. Asi ho znala. Byla jsem přeci její dávná přítelkyně.

Středa

Seděla jsem se Smutkem u čaje. Vyhlíželi jsme otevřeným oknem do zahrady, kde kvetly jabloně a zpívali ptáci, když se nečekaně zvedl.

„Už odcházíš?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Ano. Myslím, že u tebe teď není pro smutek místo.“

„To zní, jako bys mi říkal sbohem.“

Zvedl tvář k obloze, kde se líně převalovala oblaka. „Ne. Věřím, že mou přítomnost čas od času oceníš. Ale snad dávám sbohem jedné kapitole tvého života, která, alespoň si myslím, konečně končí.“

PS. Máte právo mě nenávidět. Já to pochopím. Nejsem jednoduchá. Můžete mě milovat. A já vám za to budu nesmírně vděčná. Vězte však jedno: ať už ke mně cítíte cokoli, já vás zcela bezmezně, oddaně a hluboce miluji. Budu se s vámi smát. Budu s vámi plakat. Jsem tu pro vás.

Jsem Samota.

Mám ráda hvězdné nebe. Prázdné místnosti. Mám ráda odlehlé končiny.

Kdysi jsem se nenáviděla. A možná se ještě pořád trochu nenávidím. Vás ale miluji a věci teď vidím tak, že pokud nebudu mít ráda sebe, tak vám lásku dát nemůžu. Nemohu přeci dát to, co nemám.

/III. kolo – kategorie senior/

Čekají nás hubené roky

Janka Barnoky

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty/

Čtvrtý den měsíce nízkých sacharidů

Mám sto a jedno slovo, abych popsal dnešní sezení. Nesnáším našeho terapeuta. Kreativní, vyzábělý týpek, co vyučuje sebelásku a zdravý životní přístup. Máme údajně toxický vztah.

Nic o nás neví.

Bublinku miluju od dětství. Puberta odstartovala náš vztah.

Rodiče mě nehezky komentovali, spolužáci se vysmívali. Kolegové mě zdánlivě tolerují. Hlavně spokojenost, říkají. Štěstí především.

Nepochybujte! Jsem její partner, odháním ostatní. Utěšuji, objímám.

Každý by na ní něco měnil. Já ne.

Co udělám se seznamem nutričních poradců a trenérů, který jí dal dr. Nudlička vím přesně.

Velkou Margaritu s extra porcí sýra a dvojité tiramisu, prosím!

Vím přesně co teď cítí.

Zmrzlinu?

Čtrnáctý den měsíce plochých krabic s mašlí

Stále navštěvuje dr. Špagetku, ale já pro ni znamenám víc.

Včera se poznala s trenérem fitness, a já budu brzy zvracet.

Naštěstí i on přistane po boku pevné vůle na pánvi se smaženým sýrem. A dostane pleskanec domácí tatarkou.

I kdyby Bubli jančila další dva týdny, nevadí.

Jen co přešel odhodlaný leden, spěchá pomocník únor.

Valentýn.

Prodavač nezkřiví obličej nad tlouštíkem, když mu chce prodat předraženou krabici luxusních pralinek.

My si je koupíme všechny. Francouzské nugáty, italské lanýže a dubajskou čokoládu.

Miluji jak obřadně vyndává krabici z pod postele.

Budeme navěky tučnými milenci.

Trenéři a koučové, teď mě dobře poslouvejte.

Chipsy?

Osmý den měsíce oslavy žen

Rádi se vysmíváme této zkratce a měníme jí na Mezinárodní Den Žroutů. Pouštíme videa přemotivovaných a ujišťujeme se, že naše štěstí je uloženo jinde. Nejkrásnější osmý březen, kdy jsme seděli u televize a kolem nás trůnily rozházené krabice od delikates z celého města.

Za pár dní Bublušku oslovil známý fotograf a nabídl jí focení v podzemí činžáku.

„Tvé špeky jsou vlastně tvé šperky.“

Ten pseudoumělec potěšil. Nakopnul ji do objemného zadku a ona se ráda vrátila domů. Vždycky se vrátí.

Toho pana Činku dneska viděla potřetí. Nemám obavy, chlapi jsou stvořeni k urážkám a hodnocení. Já i kapesníky jsme připraveni.

Donut?

Jedenáctý den měsíce čokoládových vajíček

Terapie je moc nebezpečná. Jen idiot může mojí Bubletku nabádat k pravidelnému pohybu. Prý celá rozkvetla, je vyrovnanější.

Totéž jí cpe pan Benchpress, kterého vidá už pravidelně. Tohle by si gentlemani navzájem dělat neměli.

Záškodnictví těch dvou naštěstí vyrovnało Velikonoční pondělí. Díky za souseda, co si u hodovačky neodpustil zmínku o šíři pozadí. Díky za všetečnou sousedku, která dotazem na těhotenství pofoukala moji ránu.

A především díky za každou maminku, která měla spočítané kousky nádivky. Snědla jich šest.

Proč potom maminka sbalila jediné dceři balíček s dvanácti čokoládovými figurkami, nevím. Pojd', doma bude dobře. Pustíme si film s XXL herečkou.

Jidášek?

První den měsíce rozkvetlých malvic a peckovic

Úterý a pátek. Nestačí jim hodina a půl ve smradlavé posilovně, po tréninku chodí na ovocný koktejl. I nejrozumnější žena občas podlehne mládí.

Do pana Bicepsa bych to ovšem neřekl. Zvláštní dvojice.

Když si Bublanka v posteli prohlíží jeho fotky, koukám s ní. Jsou dokonale protiklady – on s krásným tělem a šerednou hlavou. A ona...

Navrhnul procházku na Petřín. Souhlasila.

Ještě, že vyhublá servírka ve Fresh baru nemá žádné zábrany a slovo Špekatice řekla tak nahlas.

Úprk, pláč – mínus tři sta kalorií. Pytel mekáče plus dva tisíce.

Tolik milých lidí mi pomáhá udržet si náš dlouhodobý vztah.

Doma nastala pohodinda.

Číze?

Dvacátý den měsíce hroudy másla na jahodových knedlicích

Babička. Zvláštní stvoření a velmi specifický přístup k jídlu a životu. Dobré babičce není jedno kolik vážíš, ale na talíři to nikdy není poznat.

Bublička má skvělou bábinku. Roky z ní vysoustružily majstra omáček, bohyni kynutých koláčů a královnu jídel na přání. Každé trápení se rozpustí v cukrové polevě na perníku.

Jako štíhlé ženě se jí ovšem nedá věřit!

Zrádkyně vyzáblá. Tuk se jí nikdy nikam neuložil, ale podlost pod kůží má.

Nad talířem mojí drahou nabádá zkusit skoro zapomenutého pana Kladinu pozvat na dostaveníčko. Já snad špatně slyším, babi!

Nechte si to prvorepublikové výrazivo a přidejte jí ještě dva knedlíky!

Zemlbábu?

Třetí den měsíce limetkového sorbetu

Terapeut mi nechce povolit víc než sto plus jedno slovo na každý zápis. Mám co říct.

Hrouť se mi systém. Nebere mě vážně.

Léta budovaná blízkost s mojí Bubloškou se mění. Jistě, že občas ještě příleze pod deku a voní koblížky. Dost často ale ležíme těsně vedle sebe a ona voní pánskou kolínskou.

Ani stopa po másle!

Pan Medicinbál přijal pozvání a omluvu za rychlý útěk. Vzal ji na zmrzlinu. Občas se prý mlsat může.

Vypuklo inferno!

Kváskový chleba vytlačil tukové rohlíky. Čokoládu vystřadilo ovoce. Mražená pizza nestihla zamávat krůtímu masu.

Bojuju.

Jsem tady přes dvě dekády, budu i další.

Párek?

Devátý den měsíce salátových variací

Člověk za tisíce let vynalezl sto tisíc možností, jak sníst zelené lupení. Sto a jedno slovo nestačí.

Někdo má Emu, někdo mísu a máma mu mele maso. My máme pana Pekáčbuchet. Někdo jako já může jen čekat, až se něco podělá. Třeba se jí vymažou kalorické tabulky, nebo zkolabují přechytralé hodinky. Možná nejsem pro Bublifučku jediný důležitý.

Nutí mě vídat se s divnými lidmi v zrcadlových sálech. Zvedáme šílené váhy, dřepujeme.

Když ji chci vidět, musím se natřásat na hodinách zumboaerofitness. A jíst zeleninu. A pít kubíky čisté pramenité vody. A meditovat.

Mockrát jsem to chtěl vzdát, všechno vyzvracel.

Švihadlo. Pomoc!

Lííízáááátkoooo?

Patnáctý den měsíce svačinových boxů

Terapeut tvrdí, že omezíme návštěvy. Prý je Bublinátorka na cestě za rovnováhou. Smířil jsem se, že na mém postoji málokomu záleží. Svět se změnil.

Nadměrná může chodit s vysekaným. Absurdní.

Pan Zadek jakdvakmínky drží jako pot na koženkové lavici v gymu.

Zamiloval se do ní. A ona se zamilovala do vyvážených jídel.

Doktor mi doporučil se zaměřit na můj vlastní život, můj rozvoj.

Běhání nenávidím, z posilovny zvracím.

Procházky mě ničí, plaváním mi dochází síla.

K mému typu pasuje kavárenský maraton, nebo sofa strečink.
Tohle století mi nepřeje. Minulé bylo mnohem vlídnější. Ne každý si mě mohl dovolit vydržovat. Jen nejbohatší.

Lanýže?

Osmadvacátý den měsíce vlasteneckých smetanových omáček

V našem městě je jediný terapeut. Pro všechny klienty má stejný úkol. Deník, sto plus jedno slovo z každého sezení.

Říkají mi Gezicht.

Mě přemluvila Bublinečka, aby dokončila svou terapii.

A začala moje.

Celý život se mi lidi smějí do ksichtu. Doslova. Jsem škaredý v obličeji. Proto honím svaly.

Bubli je opak. Posměšky schytává její nadváha. Každý si vlečeme posměšek, nikomu se nevyhne.

Je dobře začít o tom mluvit. Malí, uhrovatí, tlustí. Proč chceme všichni vypadat stejně?

Jsem s ní šťastný. Veselá, laskavá, milující.

Vaří odlehčenou svíčkovou a dietní koprovku.

Gezicht a Bublina. Nedokonalá dvojice v bezvadné harmonii.

Všude smích!

Svatba?

Jedenáctý den měsíce Martinovy vysokokalorické hostiny

Nikdy jsem nebyla šťastnější. Jasně, že velkou část odpracuje zamilovanost. Další díl odmakala terapie. Taky pevná vůle udělala svoji službu.

Přestala jsem nenávidět svého dlouholetého parťáka a беру ho jako kamaráda. Vždycky tu byl pro mě, nemyslel to zle.

Nikdy se úplně nerozloučíme, nejsem ten typ.

Je mi to jedno!

Dneska při večeři jsem se otočila na servírku komentující náš stůl a usmála se na ní.

Holka, vím, že každá schytáváme spoustu zloby. Co posloucháš ty? Moc make-upu, plochý zadek, klučičí postava? Nejsi dost, vid'?

Husa se zelím byla fantastická.

Martin byl skvělý, miluje mě i s mým zvláštním kamarádem.

Šampaňské?

Šestý prosincový den

Špek. Sádlo. Velryba. Mišelin. Metráček. Bečka.

Nechci všechna svá slova vyplýtvat na přezdívky, které mi dávají.

Jsem tuk. Tělesný tuk holky, které neřeknou jinak než Bublinka.

Jmenuje se Bára.

Jsme přátelé kam sahá paměť.
Nejdřív jsem se změny bál, teď jí vítám.
Máme s panem Dřepem dohodu. Já trochu ustoupím do ústraní. Je to otázka zdraví.
Budu pod dohledem, ale součástí rodiny.
Baruška mi slíbila, že na zadku si mě nechá.
Taky mám příslibenou miniaturní účast na dvojčatech.
Mimino bez faldíků? Neexistuje!
Terapeut strašně přibral. Nezpracované emoce z terapií.
Dal si výzvu na každý týden. Uběhne sto plus jeden kilometr.
Štafetu?

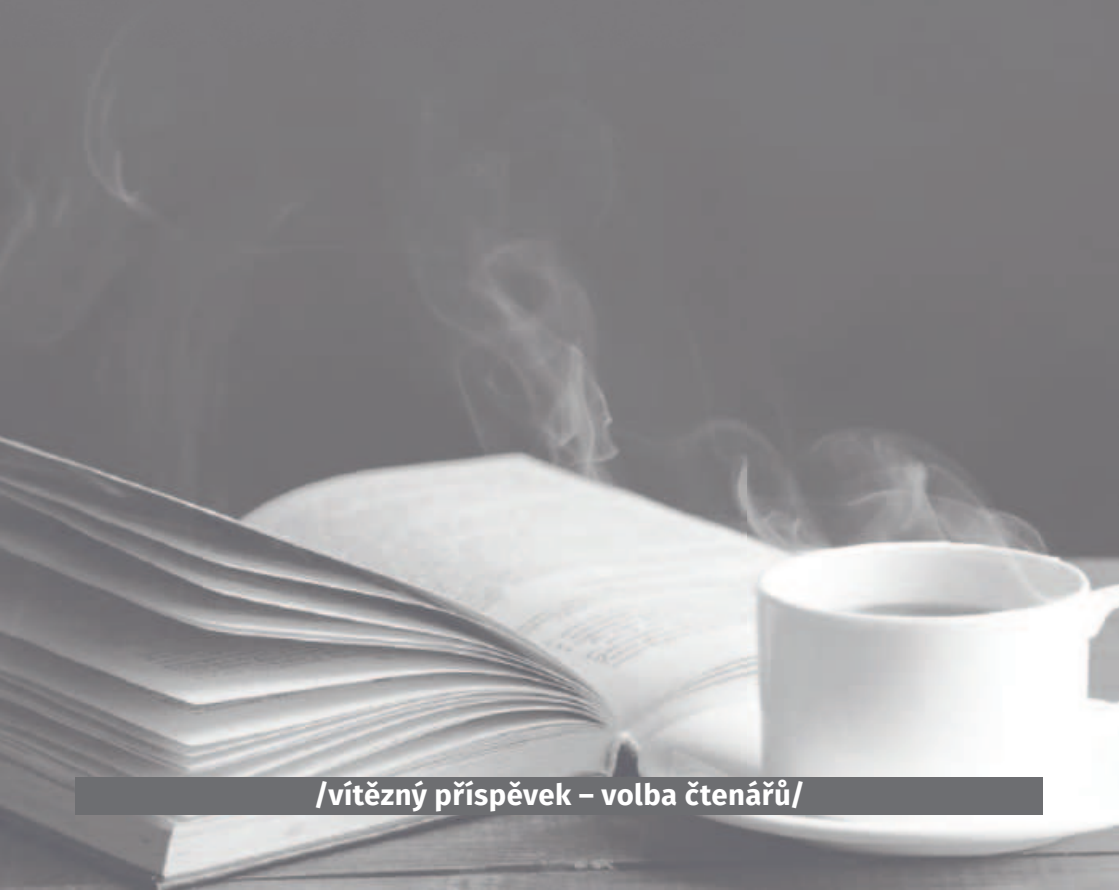

S BARVOU VEN ANEB KONDOMEIE – NICOLE TISOVÁ, JANA ONDRUŠKOVÁ

/III. kolo – kategorie senior/

Prostě takovej normálně nenormální rok...

Filip Findura

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

2. 9.

Asi jsem se zbláznil.

Druhý den ve škole a už jsem se zamiloval.

7. 10.

Už chápu, proč brácha nesnášel Máchal-ku. Je úplně vypatlaná. Ale já za ten měsíc zjistil, že jsem se zamiloval do té pravé holky.

*Na okno nám mráz
nakreslil kapradí u potoka,
neboj se, Sašenko, už se dočkáš,
budeme svoji do roka.*

8. 10.

Mám Sašce dát dárek k narozeninám? A když ano, tak jaký? Ještě mi to bude chvíli trvat, než se odvážím jí něco dát.

17. 10.

Dneska mi Saška ve škole připadala hrozně dospělá a tím ještě krásnější. A přitom je o měsíc mladší... Já ji miluju!

24. 10.

To je špatný.

Simon mi Sašku nechce nechat, a přitom měl už pět holek. Ale stejně budu bojovat. Protože Sašenka je nejkrásnější na světě.

25. 10.

Místo tělocviku jsme dneska měli volnou hodinu. Při hře *Molekuly* si mě Sašenka dvakrát vybrala k sobě, přitulila se a Simon byl hrozně naštvanej.

Může si za to sám.

A mě je vlastně ukradenej.

3. 11.

Dneska jsem zjistil, že mi konkuruje i Michal. ☹️

4. 11.

Zdál se mi sen, že Sašenka chodí s Michalem.

Ach jo, já chci, aby chodila se mnou! Já ji totiž opravdu miluju! A přijde mi, že ona se už o mě moc nezajímá.

10. 11.

Simon se ptal Sašky, jestli pojede v létě na tábor. Prý řekla, že ne. To je ale strašná škoda. Dva týdny s ní, to by utíkalo hodně rychle.

18. 11.

Při lekci tance jsme se měli rozdělit do dvojic, ale mě to připadalo blbý, takže jsem zase na nule.

Nakonec jsem tančil se Simonem. ☹️

2. 12.

Dnes měla Sašenka narozeniny. Dárek jsem pro ni nesehnal, ale i tak to bylo hezký.

Já jsem do ní blázen!

14. 12.

Rozhodl jsem se, že Sašce koupím aspoň dárek k Vánocům. Asi to bude keramické srdce a básnička:

*Když jdu v noci do postele,
zdává se mi krásný sen:
pozval jsem Tě do cukrárny,
a pak jsme šli spolu ven.*

*Šli jsme lesem, mezi poli,
já jsem se Ti zalíbil.
Po chvílce ses na mě koukla
a já jsem tě políbil.*

16. 12.

Ani náhodou si to nechci přiznat, ale asi jsem se trošku zabouchl i do Terky. Sašu pořád miluju, ale teď se rozhoduju, kterou víc.

Ale Sašku asi určitě možná víc.

21. 12.

Když Saška teď nebyla skoro týden ve škole, přemýšlel jsem, a dneska zjistil, že Terka má nádherný oči. Ona si se mnou povídá a já myslím, že jsem se do ní opravdu zabouchl.

Já už nevím. Koho miluju víc?

22. 12.

Ani Sašence ani Terce jsem dárek nakonec nedal. Saška od někoho dostala žlutou čelenku a Terka asi milion dárků. Terka je zábavná a milá...

A co já? Nevím, kterou mám rád.

*Měsíc svítí nad lesem,
začal padat sníh
a já jsem se zakoukal
do krásných očí tvých.*

*Jsou jako dvě perličky,
drahokamy z nebe,
miluju tě, (Terinko/Sašenko?),
žiju jen pro tebe.*

24. 12.

Veselé Vánoce!

Dostal jsem hezký dárky, pak jsme se dívali na letošní novou pohádku... Prostě boží Vánoce.

Už se těším do školy na Sašku a Terku.

3. 1.

Začalo to v angličtině.

Saška byla zase se mnou ve skupině a zdála se být strašně krásná, povídala si se mnou. Potom tělák, zase si se mnou povídala, a tak nějak po mně koukala...

5. 1.

Jen jsem se ztrapnil. Sice se zdá být zase hezčí, ale jinak si se mnou už nepovídá. Nevím, co mám udělat, aby si mě všimla.

24. 1.

Buď jsou opravdu hodně dobří přátelé, nebo spolu Simon a Saša chodí. Simon je kamarád a Saša nádherná holka. Co s tím mám dělat?

25. 1.

Tak se Simonem jsou jenom kamarádi. Ale vím jistě, že Saška letí po Michalovi, nebo s ním dokonce chodí. ☹️
Řekla mi to Terka.

28. 1.

Michal ji ale nemá rád! Sám mi říkal, abych mu ji přebíral. Včera si se mnou povídala a zase se krásně usmívala. Já ji tak nádherně miluju.

31. 1.

Zase jsem si uvědomil, že nemá smysl jít po Terce, když Sašenku opravdu miluju. Zdají se mi o ní sny a vidím ji úplně všude. Jsem zmatenej, ale je to láska.

3. 2.

Včera jsme byli na divadle a já doufal, že si Saška sedne vedle mě. Nestalo se.

4. 2.

Zítra brzo ráno jedem na hory a já myslel, že budu rád. Ale vůbec se mi nechce. Pořád myslím na Sašenku, ale už ne tolik.

10. 2.

Na horách bylo docela hezky, ale kosa. Zjistil jsem, že brácha chodí s Luckou! Tak to má hodně špatnej vkus. Ale já bych popravdě bral jakoukoli...

24. 2.

Saška se po mně zase koukala, ale zahlíd jsem to asi jenom třikrát. A když jsem odcházel z jídelny, tak se na mě podívala tak nějak omluvně. Nevím, co to má znamenat, a jsem zmatenej.

26. 3.

Byl jsem ochotnej a pomáhal Sašence, ale bylo to k ničemu.

Dnes nám Máchalka říkala, že většina teenagerů si nechá fázi zamilovanosti ujít. Už aby to bylo. Láska bolí.

4. 4.

Terka se dozvěděla, že se mi Sašenka líbí, takže se to určitě dozví i ona. ☹️

13. 4.

V hudebce jsem hrál na kytaru a zamiloval se zase do Terky, která hrála na klavír a povídali jsme si.

Saška je ale taky nádherná!

30. 4.

Zdá se mi to, nebo se mě Terka snaží sblížit? Zatím se jí to docela daří. Ale Saška je tak nádherná, že ji nechci zradit...

22. 5.

Saška není žádná nafintěná koza. Ona je krásná, chytrá, rozumná a normální holka, do které jsem se zamiloval.

Proč mě tak mučíš, Terko?

4. 6.

Zítra pojedeme na koncert. Tak já... něco... zkusím. Ale Sašenka mě asi nenávidí. I když dneska byl docela dobrý den. Povídal jsem si s Terkou... Ale jo, jeden z lepších dní.

12. 6.

Přijeli jsme z výletu, kde jsem se strašlivě zamiloval do Terky. A ona do mě? Sašu jsem naštvál, protože jsem řekl, že se chová jak zhulená. Jen nechápu, proč jsem to sakra říkal? Chtěl jsem se jí omluvit, ale připadalo mi to trapný. A teď toho lituju, protože Sašku stále miluju. Terinko a Sašenko!

25. 6.

Uklízeli jsme třídu a Saška jako by se o mě snažila! Já si teda hlavně povídal s Terkou, ale Sašenka se mi zase začíná líbit. A Terka je boží. Pořád si povídáme a ona se směje. A se Sašenkou je taky řeč...

2. 7.

Rande na táboře s Kájou? Ne úplně... Ale bylo to hezký. 😊

4. 7.

Tak jsem si s Kájou zase povídal. Fakt to bylo hezký. A vím, s kým budu tancovat na diskotéce.

5. 7.

První ploužák v životě. Ale ne s tou úplně správnou holkou. Kája nebyla volná, tak jsem si zatancoval s bývalou bráchovou holkou, Luckou. Pak říkala, že jsem milej. Aspoň někdo.

14. 7.

Na výletě jsem se docela zapovídal s Lucinkou a při ploužáku se odvážil vyzvat Káju. Dvě nejhezčí holky na táboře! Bylo to super, ale Kája tancovala hlavně se Simonem, který s ní určitě chodí, nebo aspoň chce.

17. 7.

Prvně jsem chtěl napsat, jak to bylo krásný, zakoukat se do Lucky. Ale teď, když to už vypadalo, že mám holku, protože jsem s ní byl celej moc hezký den a pořádně jsem dolízal, bylo závěrečný disk. Lucka byla pořád na ploužáky obsazená. Ani poslední ploužák letos nevyšel.

Jsem největší lúžr na světě u největší lásky celého mého života.

19. 8.

Pořád mi leze do hlavy. I teď, když jsme se vrátili z dovolené, jsem pořád zamilovanej do Lucinky.

2. 9.

Jak se blížila škola, tak jsem začal mnohem víc myslet na Terku, a dneska, po prvním dni, jsem se zase zbláznil.

12. 9.

Dneska se stalo to, čeho jsem se obával. Stál jsem mezi Luckou a Terkou, před školou.

A nakonec stejně nic.

*Proč je to tak těžký, holky,
vždyť já vás mám obě rád,
ale už mě nebaví tu
mezi vámi pořád stát.*

*První kouká strašně krásně,
druhá ptá se: „Máš mě rád?“
Chtějí po mně spoustu věcí,
nemůžu jim žádnou dát.*

13. 9.

To už musím dát. Rozhodně! Všichni si myslí, jak je to lehký, ale ono není. Jak mám vyznat Terince lásku?

6. 10.

Co mi to ta Sašenka dělá? Dneska jsme spolu seděli v autobuse...

Zase ji miluju!

Svatba jako příležitost

- PR sada: copywriting, příspěvky na sociální sítě,
kompletní reklamní a nabídkový list svatební agentury -

Každé soutěžní kolo má svůj inspirační zdroj v některé z inscenací činoherního souboru. Pro čtvrté kolo jsme vybrali inscenaci Figarova svatba. V posledním kole letošního ročníku jsme se pokusili vymyslet netradiční zadání co se týká formální stránky příspěvků. Téma Svatba jako příležitost nás vybídlo k uvažování o svatbě jinak – příběhů bylo dosti v kolech předešlých, rozhodli jsme se tedy zaměřit na práci svatební agentury. Ano, tentokrát jsme vykročili od literatury v pravém slova smyslu k praktičtějšímu typu psaní, při kterém pisatel musí také naplnit krom zadání značnou jazykovou ekvilibristiku, ve spojení s obchodním typem textu. Práce v oblasti PR a marketingu je navíc v dnešní době velmi žádaná a frekventovaná. Formu jsme tak nazvali: PR sada – copywriting, příspěvky na sociální sítě, komplexní nabídkový a reklamní list svatební agentury. Doufali jsme v množství bohatých příspěvků co do stylu tlumočení obchodní strategie fiktivní agentury.

Z formálního hlediska ovšem vyhověly pouze dva juniorské příspěvky, které zadání splnily beze zbytku. V seniorské kategorii jsme se setkali s pěti povídkami a třemi básněmi. Jako by autoři na formální zadání vůbec nehleděli a přistoupili tak k zadání velmi volně. Téma samotné příspěvky povětšinou splňovaly. Ano, stalo se tak i v jiných kolech nebo v dřívějších ročnících soutěže, že autoři formální zadání nesplňovali vždy zcela beze zbytku, ale přinejmenším přibližně povětšinou ano. Že v daném kole nesplnil formu nikdo, to se však nikdy nestalo. Porota tak stála před rozhodnutím rezignovat na zadání formální a hodnotit jen kvalitu příspěvků (ale povídky versus básně, trochu nesouměřitelné). Nakonec se porota jednomyslně shodla v seniorské kategorii nebudovat vůbec. Možná je to pro kvalitu samotných příspěvků škoda, ale rozhodli jsme se tímto krokem apelovat rovněž na soutěžící příštího ročníku, aby své příspěvky skutečně vždy psali dle zadání – jak tematického, tak skutečně i formálního.

Zdeněk Janál

- inspirační zdroj | **Figarova svatba aneb Bláznivý den** -

/IV. kolo – kategorie junior/

Svatba jako příležitost

Anna Bajerová

/vítězný příspěvek – volba odborné poroty/

Mnoho lidí vidí za svatbou jen to nepříjemné, kolik to bude stát peněz, všechny náročné přípravy, prostě a jednoduše jen to nejhorší, a tak se to snaží vyřešit po svém. Častokrát odbydou spoustu důležitých věcí. Většinou se na to přijde již během svatby, občas až při vzpomínání nad fotkami, kde si páry říkají: „Měli jsme to udělat jinak...“ „Kdybychom to tak udělali takhle...“

Vyvarujte se takovéto situace a užijte si svůj den!

Spojte se s námi a pojdme vaši svatbu naplánovat tak, ať si ji co nejvíce užijete. Na několika setkáních si spolu povíme, co vlastně od svatby očekáváte a jak jí co nejlépe využít. Pojdme ji spolu pojmut jako příležitost pro to, splnit si své sny! V den vaší svatby tam totiž budou všichni jen pro vás a můžete si přát prakticky cokoliv a oni vám to rádi splní!

- Sníte již od dětství o tom, že jednoho dne obléknete krásné princeznovské šaty? Toto je ta správná příležitost! Máme na výběr z 50 kousků, a navíc můžeme nechat dovézt šaty z jakéhokoliv salónu v Evropě! A nebojte, žádná starost navíc pro Vás.
- Chtěli byste snad něco formálnějšího? Žádný problém! Náš salon je připravený na vše! V rámci našich služeb je i fotograf, který vám celou svatbu nafotí, od příprav, až po úplný konec!
- Kde jste se se svým nastávajícím poprvé setkali? V divadle? Tak co udělat část svatby tam?

Zkrátka a dobře, nechte nás nachystat Vám ten nejkrásnější den Vašeho života, na který budete vzpomínat nejen Vy, ale i všichni známí a hosté! S našimi zkušenostmi se nic nemůže pokazit!

Kontaktujte nás na telefonním čísle: +420 xxx xxx xxx, domluvíme se na termínu.

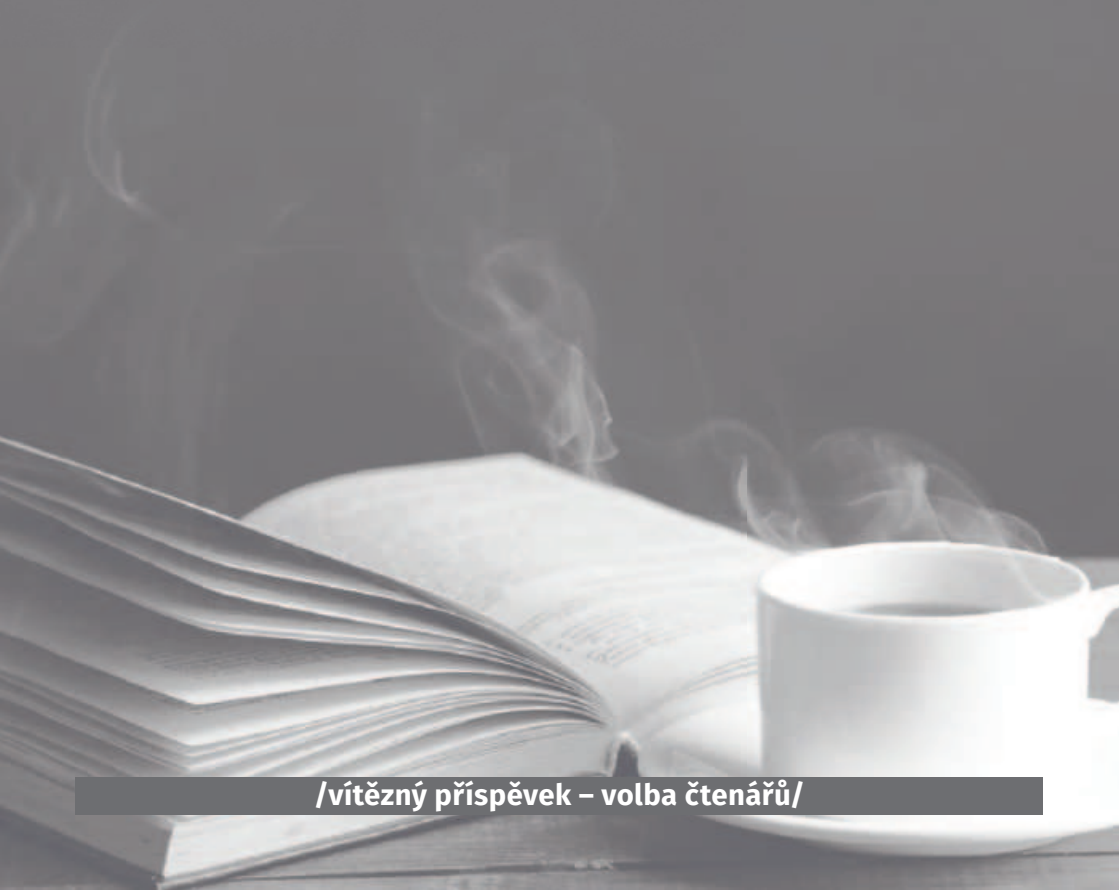
Řekněte nám své ANO a nechte nás postarat se o Vás!

/IV. kolo – kategorie junior/

Svatba jako příležitost

Thuy Hang Nguyen

/vítězný příspěvek – volba čtenářů/

Určitě jste už někdy přemýšleli nad tím, jak se jednoho dne stanete nevěstou či nejkrásnější princeznou toho svatebního dne. Budete oblečená v bílých šatech dlouhých až na zem, vlasy zdobené květinami, zářivé bílé perly visící na vašem hrudníku se budou třpytit jak nejzářivější hvězdy na nebi. Ke splnění tohoto snu a přání jsme tu my, svatební agentura, která Vám pomůže s přípravou a návrhem všech potřebných věcí od A do Z, jako jsou např. květiny pro nevěstu či příprava pro ženicha.

Pro vaši vysněnou svatbu u nás poskytujeme mnoho designů a návrhů od svatebních šatů po dekorační výzdobu pro nejkrásnější momenty vašeho života. Více informací se dozvíte v našem nabídkovém listu.

KOMPLEXNÍ NABÍDKOVÝ LIST

SVATEBNÍ ŠATY

- půjčení svatebních šatů: od 2 000 Kč do 9 000 Kč
- svatební šaty na prodej: od 6 000 Kč do 15 000 Kč
- svatební šaty na zakázku na míru: cena bude určena dle obtížnosti a materiálu šatů
- lehká úprava šatů: 100 Kč – 300 Kč
- složitá úprava šatů: 350 Kč – 600 Kč

MAKE-UP

- pro muže: 500 Kč
- pro ženy: 700 Kč

ÚPRAVA VLASŮ

- narovnání, zvlnění: od 300 Kč
- ostříhání: od 300 Kč
- úprava dle vašeho přání: od 600 Kč

DOPLŇKY

- pouze na prodej dle aktuální nabídky

DEKORACE

- květiny pro nevěstu: od 1 500 Kč do 2 500 Kč
- menší dekorace a jednoduché výzdoby: od 1 000 Kč
- větší dekorace: od 5 000 Kč
- cena instalace: od 2 000 Kč

Ceny se mohou lišit na základě domluvy.

Naše svatební agentura má dlouhodobou tradici s přípravou svatebních akcí a unikátním ručním šitím svatebních šatů. Vytváříme každý den nové návrhy a koncepty, které jsou vždy v módě, ale i přesto stále originální. Nabízíme širokou škálu svatebních šatů a dekorací, vše za rozumné ceny a s milým přístupem. Jsme připraveni vám poskytnout veškerou potřebnou službu pro vaši jedinečnou a nezapomenutelnou událost.

Neváhejte nás kontaktovat, teď je ta příležitost!

FIGAROVA SVATBA ANEB BLÁZNIVÝ DEN – JANA ONDRUŠKOVÁ

LITERÁRNÍ KAVÁRNA

2025/2026

Divadlo J. K. Tyla vyhlašuje další ročník literární soutěže Literární kavárna. Soutěž je určena pro všechny, kteří se věnují psaní nebo s ním chtějí teprve začít. Jednotlivá kola soutěže na sebe nenavazují, zájemci se tedy se svými texty mohou přihlásit do libovolného z nich.

Soutěží se ve dvou kategoriích, juniorské – 14 až 26 let a seniorské – od 27 let výše.

TÉMATA PRO SEZÓNU 2025/2026:

I. kolo

TAJEMSTVÍ RODINNÉHO PROKLETÍ

noir povídka

Inspirační zdroj: *Pohřbené dítě*

II. kolo

JE LÁSKA SPRÁVEDLIVÁ?

romantický příběh

Inspirační zdroj: *Na Větrné hůrce*

III. kolo

MEZI ŽIVOTEM A SMRTÍ

transcendentální úvaha

Inspirační zdroj: *Vtip*

IV. kolo

VÍME VE DVOU LÉPE, KAM JDEME?

hravá dialogická disputace

Inspirační zdroj: *Jakub a jeho pán*

Veškeré informace včetně uzávěrky jednotlivých kol najdete na webových stránkách
literarnikavarna.djkt.eu

Zdeněk Janál

dramaturg činohry DJKT, předseda poroty Literární kavárny

Po studiu pražské DAMU (obory Režie-dramaturgie a Dramaturgie činoherního divadla) působil šest let jako dramaturg v angažmá ve Východočeském divadle Pardubice, v letech 2017 až 2019 také jako dramaturg Městského divadla v Mostě, kde se podílel na dramaturgii divadelního festivalu Young for Young. Dramaturgicky dosud připravil více než 50 divadelních inscenací napříč žánry a přes 30 scénických čtení. Překládá divadelní hry z němčiny (*Těžkej nářez* – T. Baum, *Homevideo* – J. Braren, C. Fischer, *Faulovaný útočník* – G. Menke-Peitzmayer, *Tvůj život patří mně* – C. Fischer). Zdeněk spolupracuje s různými kulturními organizacemi, festivaly (např. Divadlo mezi knihami) a pravidelně působí také jako porotce a lektor přehlídek amatérského divadla i recitace. Vlastním nákladem vydal knihy *EXtrAkty* a *Pocta Kuběnovi*. V letech 2014 a 2015 byl pedagogem jevištní praxe hudebně-dramatického oddělení Pražské konzervatoře. Na pražské DAMU se také věnoval doktorskému studiu v oboru Scénická tvorba a teorie scénické tvorby. V současné době působí jako dramaturg činohry DJKT.

Jan Sojka

básník, pedagog

Vystudoval bohemistiku a historii. Věnuje se próze i poezii. S téměř dvacetiletou kantorskou praxí se vyrovnává v románu *Učitel je ve třídě sám* (Artes Liberales, 2018). Je autorem čtyř básnických sbírek, z nichž ta poslední *Sesuv noci* (Weles, 2019) vyšla také v překladu Eriky Abrams v Paříži – *Éboulis de nuit* (Revue K, 2019). Je zastoupen ve sborníku věnovaném Ludvíku Kunderovi *Bezpodmínečné horizonty* (Weles, 2010) či v antologii *Krátká báseň* (Protimluv, 2020). V povídkovém souboru *Rodina a jiné regály* (Host, 2020) zachycuje „svoji generaci“ v pasti karantény, která mnohé donutila přestat si lhát o vlastním životě.

Jakub Doubrava

herec, režisér Českého rozhlasu

Rodák z Českých Budějovic absolvoval DAMU – obor herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla. Ztvárnil hlavní roli v televizním filmu *Kousek nebe* režiséra Petra Nikolaeva, hostuje v Jihočeském divadle v inscenaci *Saturnin*. Jako režisér Českého rozhlasu se věnuje zejména literárním pořadům. Založil a tvoří Kabaret Kajbar a experimentální divadelní skupinu TEArTR RAJDO. Je autorem veřejných pořadů *Četba na přání* (České Budějovice) a *Cafe Jednorožec* (Klatovy), příležitostně porotcuje recitační a divadelní přehlídky.

Apolena Veldová

umělecká šéfká činohry DJKT

Členka a od sezóny 2019/2020 zároveň umělecká šéfká činoherního souboru Divadla J. K. Tyla se na Literární kavárně podílí už od jejího počátku, přičemž v posledních letech je také součástí odborné poroty. V minulých ročnících připravovala finalisty formou workshopů mimo jiné i na veřejná čtení a její zásluhou dostal Galavečer Literární kavárny punc profesionality a jedinečnosti. Po absolutoriu Pražské konzervatoře nastoupila Apolena do činoherního souboru dnešního Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde účinkovala také v Komorní scéně Aréna. K jejím klíčovým rolím zde patřily Desdemona v *Othellovi*, Rosalinda v *Jak se vám líbí*, Kateřina ve *Zkrocení zlé ženy* a další. Za Emilii Marty z *Věci Makropulos* (1995) se objevila v užší nominaci na Cenu Thálie. Po působení v pražském Švandově divadle v letech 2002–2013 nastoupila již jako zralá herečka do činohry DJKT, kde od té doby osobitě ztvárňuje role nejružnějších charakterů. Na pražské a ostravské konzervatoři a na DAMU v Praze vyučovala herectví a jevištní řeč.

Soňa Kratochvílová

manažerka PR & Marketingu, Ottobock CZ

Vášnivá čtenářka a členka souboru JakoHost divadla Dialog v Plzni vystudovala obor Cizí jazyky pro komerční praxi a Teorii a filozofii komunikace na Západočeské univerzitě v Plzni. Na začátku roku 2023 pokřtila svoji básnickou prvotinu *Filé ve větvích*. Kromě knih a divadla se věnuje zpěvu – působí v plzeňské gypsy jazz kapele Džangobells.

Irena Henzl Velichová

produkční, režisérka, herečka a básnířka

V roce 2008 jí v edici Pro libris vyšla básnická prvotina *Dopisy k němu*. Na konci roku 2022 byla vydána ve vydavatelství ArtKrist její nová básnická sbírka *Jádro škrábej* s ilustracemi výtvarnice Báry Lišky Karpíškové. Svě básně publikovala v literárních časopisech a sbornících v Čechách a na Slovensku. Jako další způsob sebevyjádření a reflexe okolního světa využívá kromě literatury nový cirkus nebo divadlo. Žije ve Starém Plzenci a ráda si dá dopoledne dvě kávy za sebou.

DJKT.

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Vydalo Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni, příspěvková organizace,
za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje.
Zřizovatelem divadla je statutární město Plzeň.
Ředitel DJKT doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Grafické zpracování a sazba: Miroslav Herejk,
fotografie z inscenací DJKT: Irena Štěrbová,
tisk: Tiskárna AZUS, s. r. o.

www.literarnikavarna.djkt.eu | www.djkt.eu

Kulturní Plzeň

